

Výsledek voleb - reálný odraz situace ve společnosti nebo pokračující a prohlubující se krize KSČM?

Čas běží neúprosně. Když jsem v prosinci 2015 na okresní konferenci KSČM Plzeň-jih v diskusním příspěvku upozornil, že strana se nachází v krizi, byl jsem dalším hostem této konference - tehdejším místopředsedou ÚV KSČM Jiřím Dolejšem „opraven“, že sice ve straně jsou určité problémy, které je nutno řešit, nicméně v žádném případě o krizi hovořit nelze!

Od té doby se uskutečnilo několik voleb. V roce 2016 proběhly volby do krajských zastupitelstev. Jejich výsledek znamenal první šok. Propad krajských zastupitelů přibližně o polovinu. O plných 50 % oproti stejným volbám v roce 2012. Výsledek ve všech krajích téměř totožný, podobný jako vejcí. Přestože „bohatší“ KV KSČM daly ze svých rozpočtů několikanásobně více financí než ty „chudé“. V některých krajích byly desítky billboardů, v jiných ani jeden! Volby potvrdily, jak důležité jsou pro výsledek nosná nejen krajská, ale i celostátní témata a prezentace mediální politiky. Přesto za hlavní příčinu mizerného volebního výsledku byla označena nedostatečná práce OV a KV KSČM a rozhádanost členské základny projevující se po konání 9. sjezdu KSČM.

V dalším volebním roce 2017 – ve volbách do PS PČR se dostavila nikoli porážka, ale historický debakl

strany. Sebereflexe vedení KSČM žádná, ačkoli na následném zasedání ÚV KSČM padly požadavky na odstoupení jak soudruhů Filipa, Dolejše, Kováčika, tak i výzva k odstoupení celého vedení. Výsledkem daného zasedání bylo rozhodnutí uskutečnit mimořádný sjezd KSČM, který byl nakonec označen za řádný!

A vzhledem k tomu, že není možné připustit ve straně chaos (jako by si tento výraz předseda ÚV KSČM dobře pamatoval z doby majetkového převratu v roce 1989), byl nakonec termín sjezdu schválen na duben letošního roku. Šest měsíců poté, kdy členská základna žádala zásadním způsobem vyřešit nahromaděné a přibývající problémy ve straně! Výsledek sjezdu se tak stal pro mnohé zklamané delegáty jen naplněním dobře připraveného scénáře tehdejšího vedení.

Dnes se zamýšlíme nad příčinami dalšího volebního debaklu nedávno skončených senátních a komunálních voleb.

Ve volbách do Senátu PČR se z 27 našich kandidátů dostala do 2. kola pouze kandidátka ve VO č. 74 Karviná, soudružka Milada Halíková se ziskem 16,45 %. Jediný současný komunistický senátor Václav Homolka skončil ve VO č. 5 Chomutov na 4. místě se ziskem hlasů 9,66 %.

Na pomyslné třetí příčce se v prvním kole z našich kandidátů umístil na 3. místě pouze 1 kandidát. Na čtvrtém, pátém a šestém místě skončilo 5 našich kandidátů, na sedmém čtyři, na osmém tři a na devátém a desátém skončil jeden kandidát KSČM.

V komunálních volbách 2018 měla KSČM na kandidátních listinách celkem 13 213 kandidátů. Z tradičních politických stran se podařilo více kandidátů postavit pouze KDU-ČSL, a to 13 303. Přesto KSČM oproti roku 2014 zaznamenala na svých kandidátních listinách pokles o 3 724 kandidátů, který byl v porovnání s ostatními politickými stranami nejvyšší.

„Vysvědčení“, které voliči KSČM vystavili, již tak příznivé nebylo.

KSČM získala 4,82 % hlasů, což představuje 1 426 mandátů.

Pro porovnání: v roce 2014 byl volební zisk 3,98 % a počet mandátů 2 371. V letošních komunálních volbách jsme tak oproti roku 2014 ztratili 945 mandátů – v procentech znamenající úbytek 39,8 % mandátů.

Úbytek našich kandidátů jsme oproti roku 2014 zaznamenali u všech věkových kategorií. Nejmarkantnější je u věkové kategorie 55-59 let, ve které jsme „přišli“ o 972 kandidátů, což představuje 48,9 %!

(Pokračování na s. 2)

Co s neomarxismem?

Ke 200. výročí narození K. Marxe sociolog Jan Keller, jehož práce představují světlou výjimku v současné společenskovední a publicistické literatuře, konstatoval, že Marx zůstal stále nepochopen. A zřejmě uhodil hřebík na hlavičku. Ne náhodou se zmínil také o neomarxismu.

Název je svůdný. Leckdo by si mohl myslet, že se jedná o radikální levicové hnutí, které navazuje na Marxovo učení. Je to však jen jedna z mnoha forem jeho hrubé revize.

Kdo se jen trochu blíže seznámil s Marxovými spisy, snadno pochopí, že tito moderní myslitelé, kteří si uzurpují Marxovo jméno, popírají ve skutečnosti to, proti čemu Marx s Engelsem po celý život bojovali. K. Marx a B. Engels v „Okružním dopisu“ A. Bebelovi, V. Liebknechtovi, V. Brackovi aj. (z roku 1879) píší: »Kde je třídní boj odstrčen stranou jako nemilý hrubý zjev, tam zůstává jako základna socialismu jenom „pravá láska k člověku“ a prázdňá fráze o „spravedlnosti“.« A v témže dokumentu o takových lidech Marx s Engelsem hovoří jako o „představitelích maloburžoazie, kteří se ohlašují plni strachu, že by proletariát, donucený svojí revoluční situací, mohl zajít příliš daleko“.

(Marx, K. – Engels, B.: Spisy, sv. 19, Praha, NLP 1966, s. 194, 195)

Marx s Engelsem tehdy psali o Bernsteinovi a dalších, aniž mohli tušit, jak tato charakteristika

maloburžoazních teoretiků žvanících o humanismu a lidských právech, o budoucí spravedlivé společnosti (komunismus Marx s Engelsem vymezují jako společnost sociální rovnosti, nikoli spravedlnosti) platí o dnešních neomarxistech.

Co je klíčovým, nosným pojmem doktríny neomarxistů? „Občanská společnost“. U nás byl nejvyšším stoupcem, hlasatelem této společnosti M. Ransdorf. Ač napsal rozsáhlou, pro běžného čtenáře těžko srozumitelnou knihu Nové čtení Marxe, zcela ignoroval, že Marx s Engelsem nic tak bezohledně nekritizovali jako „občanskou společnost“, o níž Ransdorf napsal, že je jeho životním ideálem. Pro tvůrce vědeckého socialismu se jedná o „bürgerliche Gesellschaft“, měšťáckou společnost, jež vzešla z bojů proti feudalismu v 16. století, prostě a jednoduše, společnost buržoazní, kapitalistickou.

A co jí charakterizuje především? Otevřete si např. z Marxových a Engelsoných spisů sv. 2 a přečtěte si kapitolku o židovské otázce. Dovíte se tam, že „celá občanská společnost je válkou všech individuí proti všem individuí“,... že „zákonem občanské společnosti ... je anarchie...“ (Marx, K. – Engels, B.: Spisy, sv. 2, Praha, SNLP 1957, s. 136, 137)

Je to společnost, která fetišizuje peníze, společnost čachrování, spekulací a všeobecné korupce. Podle Marxe s Engelsem mají největší

právo na uznání tohoto „svobodného lidství“ Židé. »Žid má na toto uznání svého „svobodného lidství“ tím větší právo, že „svobodná občanská společnost“ má veskrze obchodnickou židovskou podstatu...« (tamtéž, s. 133). Tvrzení, které do nepřičetnosti rozčílilo P. Tigrida, jenž Marxe označil za největšího antisemitu v historii.

Ale vraťme se k našim neomarxistům. Jako vyznavači „občanské společnosti“ stavějí na pranýř jakýkoli stát a veškeré společenské instituce, které podle nich utiskují „člověka jako takového“, vedou k jeho „odcizení“. Vzpomeňme na první polovinu 60. let u nás. Jak začala probíhat „destalinizace“? Jako kafiáda, celý režim byl charakterizován jako režim odcizující člověka člověku. Jako režim, kde prý není místa pro lidská práva. Konference o Franzi Kafkovi, kde hlavní slovo měli E. Goldstücker a E. Fischer, předurčila vzpouru intelektuálů, již se započalo tzv. pražské jaro. Současní neomarxisté bojují proti „odcizení“, za chaos, který dnes vyhovuje nadnárodnímu kapitálu, jenž loví v kalných vodách.

Zmatky tohoto světa, jejichž výrazem jsou masové přesuny migrantů, nejsou neomarxisty odsuzovány, naopak nacházejí u nich ideologickou oporu.

Vyzvedat neomarxismus jako moderní radikální levici je tragický omyl.

Jan Kubečka

Několik poznámek k „magickým osmičkám“

Magický je cizí slovo pro čarodějny. Kdo dnes frapantně znevažují dějinnou pravdu, si opravdu počínají jako čarodějové, mágové. Z minulosti vykouzili pohotově, co si nynější režim, zplozený z kontrarevoluce na přelomu minulého a současného století, žádá. Ideologii dosavadních vládnoucích tříd nazývali Marx s Engelsem falešným vědomím. Špenice pro režimní ideology zrovna kvete. Ve všemocných (des)informačních médiích falšují kdeco.

A proč ne? Filosof Václav Bělohradský, uznávaná hvězda mezi současnými mysliteli, neúnavně upozorňuje, abychom už konečně ráčili vzít na vědomí, že žijeme v době postmodernismu. Je to podle něho doba, kdy všechny dosavadní pojmy jsou „vyprázdněny“. Doba „postpravdivá“. Pravda vyšla z módy. Nedivme se proto, že se lže, jako když tiskne. A už nejen o komunismu, dělnickém hnutí, ale o celé revoluční a pokrokové historii.

A jaké „magické osmičky“ nás zajímají?

Obraťme se nejprve k 70. výročí Vítězného února.

Od samého prezidenta jsme slyšeli, že to žádný Vítězný únor nebyl. Prohlásil to na vrcholném shromáždění KSČM, která, jak dobře víme, se zrodila z obdivu k dubčekovskému „pražskému jaru“, tj. nepodařenému anti-Únoru. A Filipovo vedení vyzval k pokání. Nenašel se nikdo, kdo by hradnímu pánovi, jímž se stal nemalou zásluhou KSČM, vysvětlil, jak se věci mají. Šlo skutečně o vítězství. Gottwaldovská KSČ, od níž se KSČM ostře distancovala, zmařila puč reakcionářů, kteří se všemi možnými způsoby snažili zničit lidovou demokracii, restaurovat kapitalismus a připoutat nás k Západu. Zvítězil pracující lid, který si pod vedením strany vybojoval jedinečnou historickou možnost stát se ve své zemi pánem, vybudovat socialismus. KSČ mu k tomu otevřela cestu a touto cestou ho vedla. Ať byla tato cesta poznamenána různými deformacemi, chybami a omyly, byla úspěšná.

A v čem je Vítězný únor zvlášť důležitý? Udělal škrť přes rozpočty amerických imperialistů, studenoválečníků. Umožnil zformování světového socialistického společenství, které se stalo záštitou mírumilovných sil a pevnou oporou národněosvobozeneckého hnutí.

Velké události mají své velké osobnosti. Takovou byl i Klement Gottwald. Právem se připomíná, že byl hlavním strůjcem Vítězného února. Nemělo by se přitom zapomínat, že s jeho jménem je natrvalo spojeno celé období národní a demokratické revoluce a jejího pokojného přerůstání v revoluci socialistickou. Byl autorem Košického programu, prvním předsedou Národní fronty Čechů a Slováků, jež se pak stala naší specifickou formou skutečně demokratického politického systému.

Pátého května jsme si připomněli **dvousté výročí narození Karla Marxe, tvůrce vědeckého socialismu** (spolu s Bedřichem Engelsem).

Je známo, že ve Velké Británii ho prohlásili myslitelem tisíciletí. A postavili ho dokonce před Einsteina a Newtona, možná i proto, že valnou část svého života pobýval v Londýně, kde je i jeho hrob. Pravdu má však sociolog Jan Keller, že dnes mu málokdo rozumí. A jak jsme

mohli sledovat, co se o něm psalo a mluvílo k uvedenému jubileu, většinou nevědí co s ním. Mnozí by ho nejraději viděli jako voskovou figurínu v muzeu a jiní by rádi, aby se na něho vůbec zapomnělo. Originální postoj zaujal, jako obvykle, Václav Klaus, varoval před Marxovým učením, není prý nic důležitějšího než vést proti němu co nejrozhodnější boj, toto učení představuje, podle něho, největší nebezpečí pro lidstvo.

Strach z komunismu je obrovský. Obchází už nejen Evropou, jak konstatoval i Marx s Engelsem v Manifestu komunistické strany, ale přepadl již všechny kontinenty. Je šířen především z USA, na něm američtí imperialisté postavili strategii porobování národů, snahu ovládnout svět, Pax americana.

Nejen V. Klaus, ale každý by měl vědět, že **máme-li se čeho obávat, pak je to soudobý kapitalismus ve stádiu imperialismu**, jak jej charakterizoval V. I. Lenin, který Marxovo revoluční učení v čele bolševické strany poprvé uplatnil. Tento poslední vykořisťovatelský společenský systém vůbec není demokratický, za jaký se vydává a jak se maskuje. Je výbojný, agresivní, militantní, všežravý a nenasytý.

Památka jsou slova Rosy Luxemburgové: Bud' barbarství, nebo socialismus. Nikdy nezněla tak naléhavě jako v současnosti. **A nikdy snad nebylo Marxovo revoluční učení tak aktuální a platné jako dnes.**

Co je jádrem tohoto učení? Odpověď nalezneme v Předmluvě ke Kritice politické ekonomie z roku 1859. Tam je v obdivuhodně zkratce vyloženo. Jde o charakteristiku materialistického pojetí dějin, o klasičtější definici podstaty historického materialismu. Připomeňme si Marxova slova: „Celkový výsledek, k němuž jsem dospěl... se dá stručně formulovat takto: *Ve společenské výrobě svého života vstupují lidé do určitých, nutných, na své vůli nezávislých vztahů, výrobních vztahů, které odpovídají určitému vývojovému stupni jejich materiálních výrobních sil. Souhrn všech těchto výrobních vztahů tvoří ekonomickou strukturu společnosti, reálnou základnu, na níž se zvedá právní a politická nadstavba a které odpovídají určité formy společenskému vědomí. Způsob výroby materiálního života podmiňuje sociální, politický a duchovní životní proces vůbec. Bytí lidí není určováno jejich vědomím, nýbrž naopak jejich vědomí je určováno jejich společenským bytím.*“ (Marx, K. – Engels, B.: Spisy, sv. 13, Praha, NLP 1963, s. 36-37).

Čítovat bychom mohli dále, neboť vše, co je tam řečeno, je důležité pro pochopení Marxovy revoluční teorie. Pro nás, máme-li potvrdit její aktuální platnost, je však zvlášť závažné, co píše Marx o situaci, kdy mezi výrobními silami, dynamicky se rozvíjejícími s příchodem panství kapitálu, a výrobními vztahy nastává **konflikt** (kdy se tyto vztahy, jejichž právním výrazem jsou vztahy vlastnické, stávají poutem výrobních sil). Tehdy je další vývoj společnosti ohrožen, dochází nezbytně ke krizím a revolucím. Tento konflikt (provázející ostatně celé dějiny, směnu sociálněekonomických formací, což ovšem pro dnešní historiografii je španělskou vesnicí) si lidé uvědomují a vybojuvávají, združňují Marx, právě v onom „sociálním, politickém a životním procesu“, v oblasti společenské nadstavby.

(Pokračování na s. 2)

(Dokončení ze s. 1)

Na otázku moderátorky volebního speciálu ČT 24 dne 4. října 2018, proč by měli lidé hlasovat pro kandidáty KSČM, a ne pro ostatní, předseda KSČM V. Filip odpověděl následovně: „Já myslím, že ta volba je jasná. KSČM je nejsilnější politickou stranou, co se týče členské základny, čili máme velký demokratický potenciál k nahlédnutí do opravdových potřeb lidí a snažíme se vždycky ty potřeby lidí přeměňovat do našeho volebního programu a ten náš program je reálný

a realistický. Navíc jsme schopni v těch jednotlivých obcích a městech dosáhnout toho, co ti lidé potřebují.“ Nechám na zvážení každého čtenáře, zda právě výsledek voleb neukázal, jaký je skutečný stav členské základny KSČM!

Další neúspěch v komunálních a senátních volbách je znamením a důkazem, že krize KSČM se nejen nezastavila, ale bude mít pokračující trvání. Na sebereflexi vedení strany, počínaje předsedou ÚV KSČM V. Filipem to v žádném případě nevyhádá. Proč také? Vždyť nové vedení bylo demokraticky zvoleno na

základě tlaku okresů a krajů před nedávným půl rokem! Ozdravné kroky jsou připravené také. Těmi jsou plánované dvě celostranické konference KSČM v prvním pololetí příštího roku. První konference je zaměřená k aktualizaci programu KSČM a druhá k řešení vnitrostranických otázek včetně ekonomiky strany.

Přesto mnoho, převážně „řadových“ členů vzhlíží na tyto připravující „ozdravující“ kroky s nejistotou a nedůvěrou. Pokládají si otázku, zda v roce 2021, kdy si budeme připomínat sté výročí

založení komunistické strany, v roce konání voleb do poslanecké sněmovny, zůstane KSČM ještě parlamentní stranou. Podle vyjádření poslance Jiřího Dolejše zveřejněného dne 7. října KSČM šanci na přežití má. Za předpokladu, že se stane „stranou bez stigmatizujících nostalgických úletů a jalového žonglování s dogmaty“.

V lepší budoucnost komunistické strany věřím také. Můj optimismus vychází ale z předpokladu, že se KSČM stane skutečnou radikální levicovou stranou, s vypracovaným a důsledně realizovaným novým

politickým programem. A na rozdíl od poslance Dolejše se přihlásíme ke všemu pozitivnímu do roku 1989. Nebudeme se bát připomínat a vyzdvihovat tehdejší sociální jistoty pro všechny občany, potravinovou soběstačnost, rozsáhlou bytovou výstavbu, bezpečnost občanů a další tehdejší přednosti socialismu oproti současnému stavu rozkradené a vytunelované republiky způsobené všemi vládami za uplynulých téměř třicet let.

Miroslav Kavij,
předseda Plzeňského KV KSČM

Několik poznámek k „magickým osmičkám“

(Pokračování ze s. 1)

Vydávat Marxe za jakéhosi vulgárního materialistu (jak na tom založil svou Sociální otázku T. G. Masaryk) je naprosto chybné a scestné.

Prvenství politiky před ekonomikou – jak znovu a znovu opakoval Lenin – je **abecedou marxismu**. Prý tady Lenin Marxe revidoval. Bolševici, zejména Stalin, tvrdí se nám, byli voluntaristé, upínali se k mocenským bojům. Ale jak odpovídá Marx na otázku amerického novináře, jenž se ho v roce 1871 (bezprostředně po Pařížské komuně) zeptal, jaký cíl má První internacionála? Jasně a stručně: „Ekonomické osvobození dělnické třídy dobytím politické moci. Využití této politické moci k dosažení sociálních cílů.“ (Marx, K. – Engels, B.: Spisy, sv. 17, Praha, NPL 1965, s. 678).

Lenin tvořivě rozvinul Marxovo učení. Tím, že dal adekvátní odpovědi na otázky nové doby, kdy kapitalismus přerostl do fáze imperialismu. Stál přitom pevně na bázi dialektického a historického materialismu a nesmířitelně bojoval proti všem, kdo Marxovo učení revidovali, ať zprava či zleva. Právem proto tvrdíme: **revolučním učení současné doby je marxismus-leninismus**. Vítězstvím Velkého října a vybudováním socialismu v Sovětskému svazu byla potvrzena jeho pravdivost. Nic na tom nemohou změnit porážky, které reálný socialismus na přelomu 20. a 21. století utrpěl. Dokazují naopak zhoubnost revizionismu.

Uzavřeme tuto pasáž naléhavým varováním: **rozpor mezi společenským charakterem výroby a soukromovlastnickým присvojováním, jehož výrazem je antagonismus, nesmířitelný protiklad mezi prací a kapitálem, nezmizel, naopak od časů Karla Marxe se ještě zostřil, prohloubil**. A s ním i propast mezi bohatstvím představitelů nadnárodních korporací a chudobou postihující miliardy lidí na této Zemi. A co je ze všeho nejzávažnější: existující soukromovlastnický systém právě v podobě imperialismu, jak příkladně demonstruje ultrakonzervativce Donald Trump, představuje pro lidstvo, samotný život na této planetě smrtelné nebezpečí. Je dáno bezohlednou honbou za maximálními zisky.

S největšími obavami to předvídal Marx v Kapitálu. Přečtěte si aspoň ty části, v nichž analyzuje působení zákona hodnoty. Co může natropit tržní mechanismus, pokud tento zákon není regulován plánováním, státní mocí, jež hájí zájmy pracujících. A co způsobuje ve vztazích mezi lidmi fetišismus zboží a peněz. **Tolik proklamovaná a zbožněná svoboda není nic jiného než ideologický odraz nekontrolovaných tržních vztahů**. Nadnárodní společnosti soudobého kapitalismu, imperialismu, to ovšem chápou, regulují tyto vztahy, ale jen potud, pokud to slouží jejich kofistným zájmům, ve své dravosti neznají

žádných mezí. Straší komunismem jako jakousi „totalitou“. Jejich cílem je však totální vláda nad světem. Boj s tímto reálným nebezpečím, s touto totalitou bez uvozevek, je v současnosti hlavním úkolem pokrokových a revolučních sil.

A nyní musíme kousnout do kyselého jablka: bylo **50. výročí tzv. pražského jara, které roztavil žár srpna 1968**.

Kdo v minulých týdnech sledoval česká média, byl svědkem velmi trapné frašky. Reč je o tom, jak byl u nás „zhodnocen“ vstup vojsk pěti států Varšavské smlouvy z 20. na 21. srpen 1968.

Sešli se dokonce zákonodárci. A nejlhůdněji si samozřejmě počínal Kalousek. Sekundovali mu tentokrát i někteří z lavic tzv. levice. A Schwarzenberga (jehož otec mimochodem dobře chápal nevyhnutelnost vojenského zásahu) ranila bezmála mrtvice, jak se vzrušil při pranýřování „agresorů“. Sněmovna velkou většinou přijala usnesení, v němž odsoudila vojenskou intervenci našich spojenců jako nepřipustné vtřetí nepřátelských armád s následnou okupací naší země. A světe div se: pro tento škvár hlasovali i tři komunističtí poslanci (Dolejš, Luzar, Koniček); ostatní, pokud byli přítomni, se zdrželi. KSČM tak znovu – pokolikáté už – selhala, projevila se jako strana, která dává přednost míse čokovice.

Nelze ovšem pominout zaměření hysterické debaty, která předcházela přijetí nesmyslného, historické pravdě odporujícího dokumentu. Terčem útoků, v souznění s mediálním mainstreamem, bylo hlavně Putinovo Rusko. Jak jimak!

Nezbývá tedy, než dát jasnou a jednoznačnou odpověď na otázky, jež se v této souvislosti vnučují. Seřadme si je: předně, bylo tzv. pražské jaro (kupodivu se tím míní období od 5. ledna do 20. srpna) onou deklarovanou obrodou socialismu, dosud nevídaného a specificky československého „socialismu s lidskou tvářičkou“? Nebyl sebemenší důvod k vážnému znepokojení nad vývojem tohoto „jara“ u našich spojenců z Varšavské smlouvy? Žádná kontrarevoluce, žádná restaurace kapitalismu zemi nehrozila? Šlo jen o planou záminku k „agresi sovětské supervelmoci“, jak se nám dnes tvrdí? A dále, byl tedy nebo nebyl vojenský zásah nezbytný? A konečně, došlo po tomto zásahu k okupaci naší země, k naprosté ztrátě naší suverenity? A jak charakterizovat „Husákův režim“?

Každý pochopí, že v publicistických poznámkách lze na tyto otázky odpovědět s jistým rizikem, zdaleka ne úplně. Co je ovšem zarážející, je skutečnost, že vedení KSČM a tisk, který ovlivňuje, se těmto otázkám zcela vyhnul. Odpovědi na ně ponechal pravicové nebo jen levicové se tvářící reakci. Světlou výjimkou je snad stať místopředsedy strany St. Grospiče v Haló novinách. V. Filip se ve svém vystoupení na zasedání ÚV KSČM tvářil, že o této problematice nic neví,

soustředil se na předvolební kampaň strany. Zřejmě si neuvědomil, že tím může ztratit podporu voličů, kteří ještě straně zůstali věrni.

Ale nyní k oněm otázkám aspoň ve stručnosti, ke které nás omezuje charakter těchto poznámek.

Ostatně tvrzení, jež budou následovat, si může každý doložit v rozsáhlé literatuře z 60. až 80. let, dnes ovšem (i v KSČM) bedlivě zamlčované. Jedním z takových dokumentů je např. Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ (z roku 1970). Hned ovšem třeba dodat: všechny tyto dokumenty, a zvláště „Poučení“, trpí nedostatkem, který je závažný z pohledu těch, kdo museli prožít kontrarevoluci z konce minulého a začátku tohoto století a sledovat pak neblahý vývoj, který převraty v jednotlivých zemích socialistického společenství, v důsledku gorbačovské perestrojky, „nového myšlení“ vyvolaly. Všem oněm dokumentům schází analýza třídního boje, který v procesu výstavby socialismu ve státech našeho společenství probíhal v mezinárodním měřítku. Vždyť to, co se u nás v roce 1968 dělo, odehrávalo se v podmínkách studené války, o níž jsme se již zmínili. Šlo o opožděné pokračování polských a maďarských událostí z roku 1956. Šlo o vzpouru maloburžoazního živlu a elementů buržoazie poražené v Únoru 1948. Tzv. demokratizace a destalinizace, provázené kadrovým zemětřesením ve straně, otevřely Dubčekem proklamovaný *priestor* silám toužícím po odvetě za Vítězný únor. **Byla to konečnicou žně Črušćovova XX. sjezdu KSSS**, což žel sovětské soudruzi, jak se zdá, nikdy nepochopili.

Vzijme se znovu do situace, jež předcházela tomu, co se odehrálo koncem srpna 1968. Nebylo vůbec zapotřebí nějakého „zvacího dopisu“, stačilo sledovat aktivity „nátlakových skupin“, to, jak se pod jejich vlivem formovala tzv. občanská společnost. A jak se stupňovaly antisovětské útoky ve sdělovacích prostředcích. Tisíc „zvacích dopisů“ by nemělo tu váhu, jako mělo např. vystoupení vedoucího branného a bezpečnostního oddělení ÚV KSČ generála V. Prchlíka na tiskové konferenci už v květnu 1968. Ve vedení strany, prohlásil, se uvažuje o vystoupení z Varšavské smlouvy! A co aktivity KAN a K 231? Už se mnozí těšili, jak vyburcují „dav“, který bude většinou komunisty na kandeláby. A copak lze předpokládat, že sovětské zpravodajské služby neměly žádné informace o pozadí „pražského jara“? Nic např. nevěděly o konferenci Ústavu ministerstva zahraničních věcí, na níž vystoupil Zb. Brzezinski a vymezil strategii tohoto podivného jara? A v čem tato strategie spočívala? Porazit Lenina Leninem! Později ve svých pamětech psal, že bylo zapotřebí nalákat Brežněva do pasti, tak, jak se to za deset let povedlo v Afghánistánu. A tak bychom mohli pokračovat. Fakta o hrozbě kontrarevoluce jsou nezvratná. Na „Dva tisíce slov“, jež

koordinovaně publikovaly tři významné deníky koncem června (v předvečer konferencí, které volily delegáty na mimořádný sjezd, svolaný na 9. září), reagoval J. Smrkovský před sovětským velvyslancem slovy: „To je kontrarevoluce.“ Muž dvou tváří, jak se mu říkalo, hrál však potom před veřejností s jinou kartou.

Ostatně, cožpak se dnes kdekdě nechlubí svým přispěním ke krachu tehdejšího politického systému? To chtěli jej pouze reformovat, dát mu nový hábit?

Kámen úrazu byl v tom, že Dubček vodil spojence z Varšavské smlouvy na všech společných poradách za nos. Podváděl. A ani předsednictvo ÚV KSČ o těchto poradách pravdivě neinformoval. **Neudělal nic k tomu, aby strana byla schopná narůstající kontrarevoluci čelit**.

Máme-li tedy odpovědět na otázky, které jsme si položili, musíme, v souladu s historickou pravdou konstatovat: **kontrarevoluce nám hrozila a našim spojencům nezbývalo v důsledku Dubčkovy lavírování nic jiného, než vojensky zasáhnout**. Ne proto, aby zachránili socialismus pouze u nás, ale proto, že je k tomu nutila nezbytnost uhájit existenci světové socialistické soustavy, její odolnost v boji s imperialismem v podmínkách studené války. A zajistit tak, aby i nadále byl světový socialistický systém oporou mírumilovných, revolučních a pokrokových sil ve světě. Aby nedošlo ke změně poměru sil mezi kapitalismem a socialismem, jak se vytvořil po Druhé světové válce. A v neposlední řadě proto, aby se zamezilo odvetě za Velkou říjnovou socialistickou revoluci.

Jádrem vojsk našich spojenců byla pochopitelně Sovětská armáda. Část jejich jednotek u nás, podle Moskevských dohod, zůstala v počtu potřebném hájit západní hranici světové socialistické soustavy. Lze to nazývat okupací? To bychom pak museli nazývat okupací situaci všech zemí, kde mají své vojenské základny Spojené státy americké, počínaje Spolkovou republikou Německa. Afghánistán např. by se přímo nabízel. U nás nedošlo ke změně režimu, naopak po konsolidaci bylo možné pokračovat ve výstavbě socialismu.

A tato výstavba, jak dokazují nezvratná fakta, dnes ovšem zamlčovaná nebo překrucovaná, byla velmi úspěšná.

Celé období tohoto dalšího rozvoje socialismu až do roku 1989 se posměšně nazývá normalizací. Málokdo ví, že **autorem tohoto svérázného výrazu je Dubček**. Ten totiž na moskevských jednáních Brežněvovi slíbil, že zůstane-li ve funkci, bude u nás situaci normalizovat. Víme, jak to pak za něho až do dubna 1969 vypadalo. Ani tentokrát svůj slib nesplnil. A když došlo k tzv. palachádě, kdy na vedoucí funkci ve straně zcela selhal a zemi hrozil chaos, musel odejít. S velkou ochotou (vždy toužil po nějaké vyšší funkci) přijal nabídku vést Federální shromáždění a nahradit

tak Josefa Smrkovského. Ani po tomto podrazu však neobstál.

Mnozí zajisté viděli film o A. Dubčekovi v televizi. Je to bohapustá konstrukce. Snad ještě horší než film o Janu Masarykovi. Je to film o hrdinovi. Dubček byl vším jenom ne hrdinou. Jako všichni oportunisté systematicky se vyhýbal konfliktům. Nikdy nic nedořešil. Sliby, sliby, sliby – v nich se přímo topil. Film vyzvedá jeho morální pevnost. Ale ta mu zcela chyběla. Žel – a to je to nejhorší – film poběží ve školách. Sokrata odsoudili k smrti za to, že prý kazil mládež. Budou jednou potrestáni ti, kdo deformují myšlení dětí a mladých lidí u nás?

Už jsme za polovinou září, co píšu tyto řádky a kampaň k **80. výročí zrušení Mníchovanů** se právě rozbíhá. Pokud jde o 100. výročí vzniku Republiky československé, byla už také zahájena. Jak bude vypadat dále, uvidíme. V jednom si můžeme být jisti: čistého vína nám nenalijí!

Slavit zrod samostatného československého státu budou hlavně ti, kteří ho vymazali z politické mapy světa. A už nyní se dovidáme, že se o Mníchovu objevily nové dokumenty. S tou zradou Francie a Anglie si to zřejmě vymysleli komunisté, Gottwald a spol. Tehdejší Francie a Anglie přece chtěly zachránit mír. Hitler je však nakonec podvedl a se Stalinem se pak dohodl, aby v družnosti zničili demokracie. Ale i Stalina podvedl a tomu nic jiného nezbylo než se spojit se západními imperialistickými nepřáteli. Takový bude zhruba rámeček „nového“ pojetí Mníchova. Pravda, s převelickým nářkem, jak jsme přišli o pohraničí a jak se o nás rozhodovalo bez nás. Nihil novi sub sole.

Ze všeho toho se nakonec může vyklubat závěr: Západ nás nezradil, zradili jsme se sami. Opravdu? Co si představit, řekne-li se dnes Mníchov? Appeasement, zajistit mír dohodou s fašistickým Německem? Nikoli, šlo o krajně nebezpečnou hru s ohněm. **Západ nás skutečně zradil. Obětoval Československo Hitlerovi, aby zaměřil svou agresivitu na Východ a pomohl tak zničit Sovětský svaz, skoncovat s komunismem**. Fašismus se ostatně zrodil jako nejtoučnější oddíl imperialismu. Mníchov nabídl jedinečnou šanci.

Většina československého lidu odsoudila Mníchov jako tragickou zradu našich západních spojenců. Odsud jeho odboj proti okupantům, který vyvrcholil národní a demokratickou revolucí v roce 1945. Revoluce je nemilosrdné účtování. Jeho součástí byl odsun sudetských Němců. Rozhodla o něm postupimská konference vítězných velmocí. Mníchov by přece nebyl bez zradu sudeťáků myslitelný. Nesou neodpusitelnou vinu za rozpoutání Druhé světové války s jejími zverstvy. Kdo zasel vítr, musel sklídit bouři.

Nebylo však u nás tehdy mezi Čechy málo těch, kteří se těšili na Hitlera, aby je ochránil před Stalinem. Kolaborace za protektorátu v jistých kruzích přímo kvetla.

(Pokračování na s. 3)

(Dokončení ze s. 2)

A dnešní přátelé Sudetoněmeckého landsmanšaftu, páni hermanové, bělobrádkové a další a další, potřebují také posvěcení historiografických mágů. Budou pokrytecky slavít Masarykovu republiku, ve skutečnosti je jejich srdce na straně Druhé republiky, té protimasarykovské. Tón tomu všemu dal V. Havel, když se stal prezidentem. K jeho prvním státnickým aktům patřila návštěva Spolkové republiky Německa. A tam, k nasmazatelně hanbě nového režimu, tlumočil omluvu za „vyhnání“ sudetských Němců. To se všeobecně ví, ale přehlíží se, komu se omlouval, a to jménem celého našeho národa. Svobodnému pánu Richardu von Weizsäckerovi, tehdejšímu prezidentu Spolkové republiky Německa, bývalému kapitánu wehrmachtu, synu Ernsta von Weizäckera, který byl souzen po válce v Norimberku za svou činnost na hitlerovském Ministerstvu zahraničních věcí a byl autorem textu Mnichovské dohody. Pikantní na celé věci je, že spolkový prezident se pak vyjádřil o Havlovi ne zrovna lichotivě, s podivem, jak mohl s něčím takovým přijít. A starší prezidentův bratr šéfoval týmu, který

naštěstí už nestal výrobem pro Hitlera atomovou bombu.

K 28. říjnu se připravuje velkolepá vojenská přehlídka. A řada okázalých akcí, kdy se budou angažovat představitelé naší kultury a umění. Penězi se šetřit nebude. Budit! **Vznik samostatného československého státu třeba skutečně vysoko ocenit.** Šlo o mimořádně významný mezník v dějinách českého a slovenského národa. Jen bychom neměli zapomenout, že bez ruských revolucí by k rozpadu Rakousko-Uherska nikdy nedošlo. Východní fronta se zhroutila zejména po Velkém říjnu. Podívejte se do Masarykovy Světové revoluce. Tam to přiznává. **Nemůžeme být sporu, že se náš samostatný stát zrodil v době tehdejších revolučních bouří pod bezprostředním vlivem VRSR.** Jeho původní program byl inspirován leninskou idejí seburčení národů. Tuto ideu přijal i W. Wilson, na kterého se pak Masaryk přímo odvolává.

Všude – hlavně ve školách – by se měli seznámit s jedinečným dokumentem, který představuje Masarykova deklarace Československé republiky datovaná v Paříži dne 18. října 1918 a známá také pod

názvem Deklarace neodvislosti. Měl by si ji přečíst také filosof V. Bělohorský, o jehož názorech na současnou dobu, dobu postmodernismu, jsem se už zmínil. Měl by si jí důkladně přečíst zejména proto, aby věděl, co říká, když rozpad Rakousko-Uherska považuje za tragédii. A není to jen on, kdo se takto dívá na naše novodobé dějiny. Směle se dá říci, že Habsburkové, celá jejich dynastie od začátku až do hořkého konce, jsou dnes u nás rehabilitováni, prožívají znovuzkříšení, zvláště v televizi. A co o nich říká Masaryk ve zmíněné Deklaraci? Ocitujme aspoň tyto řádky:

„My nemůžeme a nebudeme žít pod vládou – přímo neb nepřímou – znásilňovatelů Belgie, Francie a Srbska, vraždu Ruska a Rumunska, vraždu desetitisíců občanů a vojáků naší krve a původců nespočetných a nepopsatelných zločinů, spáchaných za této války proti lidskosti dvěma degenerovanými a nezodpovědnými dynastiemi. Nechceme zůstatí částí státu, jenž nemá vůbec práva trvat a který opřev se přijmouti základní zásady moderní organizace světové, tvoří jen umělou nemravou politickou stavbu, jsou na závalu veškerému hnutí, usilujícímu

o pokrok demokratický i sociální. Habsburská dynastie, zatížená nesmírným dědictvím chyb a zločinů, je trvalou hrozbou míru světovému, a my považujeme za svou povinnost vůči lidskosti a civilizaci, přispěti k jejímu pádu a zkáze.“

A co se v Deklaraci slibuje? Že bude církev odloučena od státu. Stále vojsko bude nahrazeno milicí. Stát provede dalekosáhlé reformy sociální i hospodářské. Velkostatky budou vráceny domácí kolonizaci. Výsady šlechtické budou zrušeny. Atd., apod. Vychází se ze základní teze: demokracie porazila teokratickou autokracii, jinak řečeno klerikalismus, s kterým Masaryk předtím ustavičně bojoval, bude překonán.

Žel touto cestou sám Masaryk pak nešel. Hlavní jeho starostí bylo zabránit vlivům revolučního hnutí, zejména bolševismu. Podle Masaryka je demokracie diskuse. Za něho však panovala neúprosná cenzura. Komunističtí novináři byli perzekuováni. A svoboda shromáždění? Pro ty, co se dožadovali práce a chleba, co demonstrovali za holou existenci, měla republika četnické kordony. F. X. Šalda s rozhořčením nazval tuto demokracii „demokracií střílejší“.

Zahraniční politiku založil

Masaryk nejen na spojenectví, ale spíše na podržení Francii a Anglii. A tak byla již v samotných počátcích republiky zkyprněna půda pro Mnichov. To pochopil E. Beneš, který v Demokracii a zítřku konstatoval hlubokou krizi demokracii, kterou lze překonat pouze, bude-li sama koncepce demokracie vycházet z toho, že se nemůže omezit jen na politickou sféru, ale musí být sociální. A zde se odvolává na Masarykovu Českou otázku, na práci z roku 1895, v níž Masaryk vymezil českou otázku jako otázku převážně sociální.

Říká se, že historii píše vítězové. Pamatujme si to. Ten prapor, co vlaje nad Hradem a nad Prahou, hlásá heslo husitů. Kdo ho strhávají, neprotestují jenom proti nynější hlavě státu. Demonstrují tak své nepřátelství k revoluční a pokrokové minulosti národa. Buďme přesvědčeni, že přijde doba, která se důkladně vypořádá s těmi, co znevažují a falšují dějinnou pravdu.

Jan Kůrka, 23. 9. 2018

Pár poznámek k falešnému „povzdechu“ J. Dolejše (Namísto racionální sebereflexe kope kolem sebe)

Nekomunistický „komunista“ jenž vstoupil do KSČ v lednu 1989, aby prý pomohl, přestavbě a transformaci strany a socialismu, postupně od roku 1999 zastával, s určitými přestávkami, až do nedávna (10. sjezdu KSČM) nejvyšší a nejdůležitější funkce v KSČM. Patřil a patří k tzv. liberálům, k pravicovým „socialistům“ v podstatě ukotveným v ideologii Socialistické internacionály a do jisté míry i v tzv. neomarxismu. Tedy k nekomunistickému proudu v KSČM.

Byl a je výrazným představitelem formování KSČM jako strany „moderně levicové“, fakticky sociálnědemokratického typu. Proto svého času společně s M. Ransdorffem nevyloučil ani případnou budoucí integraci strany s ČSSD (o což intenzivně usiloval již první předseda KSČM, J. Svoboda!), kdy to bylo zdůvodněno tak, že „je důležité, jaký signál zazní z naší dubnové konference a z jejich březnového sjezdu.“ „Jme důslednými protivníky strategie chaosu, protože ta vylučuje úspěch jakýchkoli reform. Svoboda, spravedlnost, solidarita: tři pilíře demokratického socialismu podle Socialistické internacionály konce 80. let. Reformy v tomto směru jsou pro nás přijatelný minimální program, kde se můžeme se sociálními demokraty shodovat.“ (M. Ransdorff, Dubnové teze, Naše pravda 5/6 1993, s. 4; též Dokumenty 1. sjezdu KSČM, Program část „Za národní charakter strany a demokratický socialismus“, s. 16-17). J. Dolejš v roce 2002 prohlášoval, že v případě zachování „zbytkové“ KSČM při spojenectví starých konzervativců s ultralevou mládeží by z „tvořivě myslících marxistů... vznikla odštěpená strana, případně s nekomunistickým

názvem“.

Nejen to, J. Dolejš byl i aktivním stoupencem vstupu do EU, imperialistického svazku na čele s Německem, Velkou Británií a Francií, tak jako i pro rozšiřování NATO na Východ.

Jako šéf Teoreticko-analytického pracoviště (TAP) a poté i Centra strategických studií (CSTS) ÚV KSČM měl zásadní vliv na formování ideového, stále nekomunistického zaměření KSČM. A zde je ve vztahu k tomu, kam KSČM došla ve volebních kláních posledních let, „zakopaný pes“. Ideová rozštělenost zcela zřejmě i jím pojatá „moderní“, držící se skutečně zastaralých, jen zcela formálně, „jazykově“ modernizovaných reformistických, sociálnědemokratických, fakticky jednoznačně prokapitalistických dogmat: o v podstatě automatickém přerůstání kapitalismu v socialismus jen na základě rozvoje výrobních sil, VTR bez třídního boje, bez revoluční přeměny společenských (politických, právních a ekonomických aj. společenských) vztahů, kapitalistického způsobu výroby, vlastnických vztahů, kdy by mělo jít jen o chiméru jakéhosi „revolučního reformismu“, o cestě k participaci při postupném převládání doposud zcela těžko identifikovatelného, ne-li neexistujícího (nebo snad ve větším a racionálním rozsahu existujícího?) samosprávného vlastnictví (a to v rovné soutěži naprosto si nerovných vlastnických forem), nad kapitalistickým vlastnictvím, velkokapitálem atd. atd.

Tak se nová „moderní“ „Socialistická internacionála“, navazující na oportunismem těžce zasaženou druhou internacionálu a ve vztahu k dělnickému hnutí renegátství, přetavila v oporu, v jeden

z nosných pilířů soudobého kapitalismu, imperialismu. A z této „moderní“, tak jako i z jiných buržoazních myšlenkových proudů a směrů, čerpá nejen J. Dolejš při svém, zřejmě těžko zvladatelném rozhořčení nad ztrátou „levice“ v komunálních volbách v Praze. Proto se vehementně – jak jinak – pustil do kritiky tzv. stalinistů, nostalgiků, dogmatiků, nositelů stranických rituálů tvořících dle něho „antiintelektuální a přestárlou image strany“. Namísto upřímnosti a otevřenosti koho tím vším má namysli, volí abstraktní slova, paušalizaci! Nikoho konkrétně nomenjuje a neoznačuje. Nejde zde o nic tak nečekaného.

Tento poněkud dlouhý úvod píše proto, aby byla, dle mého názoru, pochopena podstata věci. To, že J. Dolejš není marxista a komunista, což je zásadní pro pochopení jeho přístupů v „analýze“ prohry KSČM v komunálních volbách v Praze. Nyní konkrétněji k jeho názorům.

Dolejš si nejprve povzdechl, že „KSČM v roce 1998 získala v Praze 40 tisíc hlasů voličů. Po dvaceti letech klesl počet voličů v komunálních volbách na pouhých 14 tisíc.“ **Příčinu vidí v tom, že KSČM prý „politiku organizuje ponejvíce pro vykouvané voličské jádro. To ale stárne a ubývá. Noví a nejistí voliči nechtějí slyšet stesky po minulých časech, není pro ně důležitá pieta na hrobech.“** Takže dle něj představitelé KSČM v Praze jsou mimo. Šíří jen „stesky po minulých časech“ a odrazují voliče. Jak k tomu došel? Žádná konkrétní argumentace, žádná fakta neuvádí.

Pokud jde o levici, koho tím má Dolejš na mysli? Zřejmě sociální demokracii, zelené a „moderní levicovou“, nekomunistickou KSČM. Je to poněkud abstraktní,

nediferencující určení, nerespektující (což u J. Dolejše nepřekvapuje!) to, že by KSČM měla být marxistickou, radikální, komunistickou levicí, ne jakousi „levicí vůbec“, fakticky však sociálnědemokratickou či „neomarxistickou“. Přitom si stěžuje. **„Transformační kurs měl vést k otevřenému myšlení, schopnému syntézy nových konceptů a filosofii. Bohužel mnozí ale viděli to nové jen jako nespolehlivou a neukázněnou úchylku. A mentálně zůstala ve svém stranickém jádru uzavřená do normalizačních stereotypů, vzdalující se tak životní zkušenosti a proměňám vědomí nové doby. Tohle je třeba primárně změnit.“**

Takže to má být ta příčina porážek KSČM ve volbách – „uzavřenost do normalizačních stereotypů“ a ve vztahu k „otevřenému myšlení, schopnému syntézy nových konceptů a filosofii“. O jaké koncepty a filosofie jde, jsem naznačil v úvodu. **Opak je však skutečností. Byla a je to ideologická nevyhraněnost, odmítnutí marxismu-leninismu a jen formální přihlášení se (ve stanovách) k marxismu.** A kdo se k marxismu, marxismu-leninismu hlásí a připomíná jeho aktuálnost, je dehonestován. Tak se J. Dolejš bez jasných a věrohodných argumentů dále pouští do obvinění těch, kteří údajně zavinili naši porážku, neboť opustili „transformační kurz“ (kurz odkomunizování KSČ a následně KSČM) a provedli jeho „dogmatickou revizi“.

Proto jim musí vypálit cejch stalinistů: „Dogmatická revize ale znamená jen to, že místo Stalina ideologové takticky postaví Marxe či Lenina... Pravda fakt je nahrazena pravdou povinných autorit. A strážci víry jen žijí z reprodukování starých

myšlenek. A tak místo renesance stranického myšlení dochází jen k výměně dogmatismů, šilhajících po minulém režimu“, kdy prý dokonce „nostalgičtí vyznavači starých časů nyní opět vylézají z úkrytů, protože si myslí, že deziluze veřejnosti z vládnutí posledních desetiletí jim dá za pravdu.“ Nemístně, absurdní je Dolejšovo tvrzení, že prý „ani Putin v Moskvě, ani Zeman na Hradě, ani Babiš ve Strakovce na dnešním společenském systému nic nemění“, jakoby to někdo z komunistů předpokládal. Vždyť to jsou typičtí představitelé kapitalismu, na jehož obnově se podíleli. K tomu je rovněž nesmyslně, jízlivě dodáno „Revanš za období po roce 1989 se nekoná a konat nebude. Dnes už normalizační retro nikdo nebere mimo ideologické ghetto moc vážně. Dnes je nostalgie po bývalých mocenských časech spíše trapná.“ Nic lepšího nelze od pana Dolejše očekávat.

V závěru musím zdůraznit, že J. Dolejš svým článkem (*Levice ztratila hlavní město, Haló noviny, 12. 10. 2018*) jen znovu potvrdil, kým je. Není to marxista ani komunista, ač pochází, nemýlím-li se, z komunistické rodiny. Představuje jednu z předních osob, které již téměř po tři desetiletí aktivně prezentují tendenci nekomunistického charakteru strany s komunistickým názvem. To mu znemožňuje realisticky nahlížet na proces stále větší ztráty volebních hlasů. Tedy na tom „poli“, na které KSČM předešlým sází, při opomíjení jiných, neparlamentních forem politického boje. Vidět to, že tato strana při rozhodující úloze vedení, se stala určitou pevnou a pozitivní součástí našeho kapitalistického, politického systému. Fakticky jeho oporou.

Zdeněk Košťál

Josef Skála 10. 10. 2018 oznámil vznik nové platformy nazvané Restart

„Spojila se v ní skupina mladých komunistů, co pod tím názvem působí už od porážky v loňských volbách, a diskusní platforma napříč generacemi, fungující od dob přípravy dubnového sjezdu. Platforma si zvolila tři mluvčí - za mladou krev doktora Richarda Pokorného, přednášejícího ústavní právo v Plzni, Stanislava Duška z Chebu, koordinátora dosavadní diskusní platformy a mne,“ vysvětlil J. Skála.

Pro informování našich čtenářů publikujeme znění petice platformy pro mimořádné zasedání ÚV KSČM 20. 10. 2018.

Zachraňme KSČM! Je pár vteřin před dvanáctou...

KSČM prohrála čtvrté volby po sobě a její preference jsou nejnižší v historii. Jediná poctivá levicová strana umírá. Za tuto situaci ovšem nemohou řadoví komunisté, kteří

aktivně pracují ve svých organizacích.

Katastrofální situace KSČM je důsledkem zpanštlé politiky vedení strany. Vedení, které již dávno vyčerpalo své schopnosti a zjevně ani nechce tuto situaci řešit! Řadový komunista slouží pouze jako levný zdroj hlasů prodlužujících agonii nespolehlivého vedení, které tak čerpá nezasloužené výhody. Výměnou za ně podpořilo vládu, jejíž předseda lituje faktu, že KSČM

nebyla včas zakázána, a ještě se chlubit tím, že komunisté na nic nemají vliv. Ostatně podpora A. Babiše měla zabránit posílení pravice. Výsledek komunálních a senátních voleb ukázal, že pravice naopak výrazně svou sílu znásobila.

Politika strany se smrskla na zcela izolovanou práci poslanců, kteří s řadovými členy nekomunikují, což vedlo k značnému propadu našich preferencí. KSČM se blíží k hranici svého konce, a rozhodně nelze

předpokládat úspěch v dalších krajských a parlamentních volbách. Filipovo vedení rozvrací stranu i ekonomicky. Chaotické škrty nejsou řešením, protože je odnesou především základní organizace. Za těchto okolností vyvstává otázka: „Brousí si snad někdo zuby na miliardový majetek KSČM?“

Je za pár vteřin dvanáct, pojďme zachránit KSČM, dejž likvidaci by nám příští generace neodpustila.

(Pokračování na s. 4)

(Dokončení ze s. 3)

Vypršel čas planých slibů, hrajeme čistě o existenci strany.

Za jediné řešení považujeme odstoupení viníků. Trváme na svolání mimořádného sjezdu KSČM. Zároveň vyzýváme vedení strany ke složení funkcí již na říjnovém mimořádném zasedání pléna ÚV KSČM.

Otevřený dopis A. Huberta předsedovi KSČM V. Filipovi

Soudruhu předsedo!

Věřím, že v těchto dnech dostáváte mnoho dopisů a zpráv. Věřím také, že mnoho z nich se Vám příliš radostně nečte. Pokud si dobře pamatují, ještě jsem Vás prostřednictvím dopisu neoslovoval. Ne události dnešních dnů, ale různé výroky, ať už aktuální v médiích, nebo staršího data mě nakonec přiměly k tomu, abych Vám napsal několik řádků. Všimám si různých komentářů a hlavně vzkazů, které si předáváte prostřednictvím médií s Josefem Skálou. Já nemám přístup do mainstreamových médií, proto volím tuto cestu, cestu otevřeného dopisu, abych se také k situaci a k zainteresovaným osobám vyjádřil. Předpokládám, že jsme si všichni ve straně rovni a pokud může prostřednictvím médií někoho hodnotit Josef Skála, Vy (celou členskou základnu mimo jiné), Kateřina Konečná, Pavel Kováčik, nebo Jiří Dolejš, smím si to dovolit i já. Chci také říct, že se mi tyto řádky vůbec nepišou lehce a vlastně v tento moment zatím nevím, zda dopis budu poslat, nebo jej píšu, jak se říká, do šuplíku.

Ne, tento dopis není výzvou k rezignaci, není ani výzvou k postavení se výsledkům Vašeho děle než dekádám trvajícím řízení strany čelem. K rezignaci Vás vyzvali jiní a opakovaně, ale měl jste argumenty, proč zůstat. K rezignaci Vás opakovaně vyzval sám volební bankrot strany, ale zase jste měl argument proč zůstat. Já proto nevidím důvod, proč Vás k rezignaci vyzývat, protože vím, jak se k takovým výzvám stavíte. Neodpustím si vzpomenout jeden z Vašich výroků, který jste pronesl v Poslanecké sněmovně směrem k vláde Petra Nečase. Rekl jste jim tohle: „Vy na těch křeslech budete sedět do té doby, než vás lidé vynesou.“

Tento dopis není ničím jiným, než svým osobním pohledem na Vás a připomínkou některých momentů,

kteřé můj pohled na Vás formovaly. Nevzpomenu jistě všechny momenty, ale uvedu některé konkrétní, které se mě skutečně velice dotkly a silně negativně ovlivnily můj názor.

Pokud navštívím mou babičku, která byla členkou KSČ ještě v době, kdy jste nebyl ani na světě, velice často přijde řeč na politiku. Často mi mívá za zlé můj kritický pohled na politiku KSČM. Prý všechny přikře soudím, že jistě nejsou věci tak, jak je podávám. Pamatuji si, že mi při jedné návštěvě řekla: „Viděl jsi Filipa v televizi? Já jsem se zděšila, vždyť to je normální buržouš!“ Měla na mysli pořad Vlivní, který byl o Vás. Ten pořad jsem si později našel na internetu a na díl s Vámi se podíval. Prosim, jste vůbec schopný zhodnotit, jak jste v tomto pořadu na lidi mohl působit?

Dalším z momentů byla odpověď na jeden dopis, který Vám poslala mně známá soudružka bezprostředně po X. sjezdu. Ukázala mi jak její dopis určený Vám, tak Vaši odpověď. Byl jsem doslova šokován Vaší reakcí na tento dopis. Taková míra nadřazenosti a arogance! Nešlo mi vůbec do hlavy, jak jste v době, kdy mnoho lidí vyjadřovalo oprávněné obavy z tragické situace strany a hlavně z toho, že žádná reflexe na volební neúspěch neproběhla, což nutně muselo mít fatální dopad na budoucnost naší strany (a obavy se prokázaly jako oprávněné), mohl takto reagovat. Samozřejmě to umocnila i skutečnost, že soudružku, na jejíž vyjádření jste takto reagoval, osobně znám a znám také její obětavou práci, kterou vykonává za příjmem, který je jen pouhým zlomkem toho Vašeho královského platu! Byl to výraz otřesného pohrdání aktivním a obětavým členem strany.

Jedním z pro mě nejsilnějších zážitků spojených se stranicou politikou byl samotný X. sjezd. Přesněji řečeno, přítomnost prezidenta Zemana na sjezdu, na které máte velkou zásluhu. Pozvat jako svoji oporu na sjezd antikomunistu, který ve své řeči pošpiní život a dílo statisíců soudruhů, jenom proto, abyste si pojistil znovuzvolení, to bylo něco tak odporného, že to má jen těžko nějaký ekvivalent ve vnitřní politice KSČM. Člověk, který aktivně napomáhal likvidovat socialismus, člověk, který pohrdá komunisty, oslovuje předsedu komunistické strany „milý Vojto!“ Zdá se, že i antikomunista Zeman je schopný vzít na milost komunisty, ale nejspíš jen ty, kteří mají takové výsledky, jaké předvádíte Vy v čele strany.

Víte, můj dědeček vstoupil do KSČ již v 50. letech, po tom „prohraném Únoru“ - jak se vyjádřil Zeman o tomto vítězství pracujícího lidu, fířal do dolů, byl aktivní v Lidových milicích, při tak náročném zaměstnání si doplňoval po večerech vzdělání, byl aktivní ve stranické politice, pomáhal na brigádách budovat město. I jeho odkaz mohl Zeman na sjezdu strany špinit. A to díky Vám. To Vám samozřejmě nikdy neodpustím a nemůžete se jistě divit, že jste tím v mých očích klesl až na samé dno.

Samozřejmě, mohl bych se dále rozepisovat o stavu strany, který je vlastně vizitkou Vaší práce, ale to dělat nebudu. Chtěl jsem hlavně ukázat, jak také na některé lidi můžete působit. Můžete působit jako člověk, který nemá nic společného s pracující třídou, naopak je součástí třídy „horních deseti tisíc“, jako člověk povýšenecký a arogantní a jako člověk, který ve svůj prospěch klidně obětuje důstojnost svých soudruhů.

Jsem přesvědčen o tom, že samotný stav strany a stav členské základny je Vaším největším spojencem. Opravdu fungující strana s uvědomělou a aktivní členskou základnou by Vás ve svém vedení nemohla trpět a dávno byste byl odvolán. Myslím si, že není Vaším zájmem skutečně komunistickou stranu mít, jelikož by to byl zároveň Váš konec v politice. A Vy si toho jste velice dobře vědom a jako předseda musíte mít přehled o stavu, v jakém se stranická struktura nachází. Neudělal jste nic, co by mělo pozitivní dopad, protože to ke svému „úspěšnému“ politickému životu nepotřebujete. To, že se s tímto vědomím opíráte do členské základny za účelem opět se vyvinut, odhaluje nejen Váš cynismus, ale také Vaši duši prozradí buržoazní morálkou, když ukazujete uvažování po vzoru kapitalistů - když se daří, je to náš úspěch, když se nedaří, mohou za to „podřízení“.

Odmitám debatu o nutné změně politiky KSČM vtisknout do roviny dvou osob - V. Filipa a J. Skály. Takto věc rozhodně nestojí. Uvědomte si, že volba Josefa Skály je jistě z nějaké části především volbou proti Vám, proti politice, kterou děláte, proti obrazu strany, který jste vytvořil. Je nad slunce jasnější, že po volebním debaklu se nezměnilo vůbec nic a „rošáda“ ve vedení a chlácholení „mladou tvář“ také nemůže zabrat, jelikož ta „mladá tvář“ není nic jiného, než dlouholetý představitel likvidátorské politiky,

Váš odchovanec a věrný spojenec.

Velice pěkně se to ukázalo na programu pro volby do Evropského parlamentu. Na něm se ukázalo jednak to, že vedení není schopno a ochotno zásadní programové změny, jelikož program KSČM pro eurovolby je opět snůškou nekomunistických, servilních tezí a bláznivého snění o změnitelnosti imperialistické EU. To je produkt té „nové“ politiky, kterou měla přinést „mladá tvář“ v podobě Kateřiny Konečné. A na tom návrhu programu se také ukázalo, jakou „změnu“ stylu práce „nové“ vedení přineslo, když se ukázalo, že program není možné ani diskutovat a připomínat na všech úrovních, jelikož se do některých organizačních složek dostal až po uplynutí termínu k připomínkovaní. Bude předmětem jednání na úrovni ÚV - ano, toho ÚV, který je jen odrazem žalostného stavu celé strany. Nezměnilo se vůbec nic. Je to ukážka naprosté paralýzy strany. Je to také předzvěst toho, jaký styl tvorby nového programu a úpravy Stanov můžeme očekávat, pokud zůstanete na svých postech. Vaše podpora kapitalistické vlády, jako argument proti posílení pravice, též přinesla trpké plody. Právě naprosto opačný výsledek - neodiskutovatelné posílení pravicových stran a ještě drtivější porážku pro KSČM. Pro současně vedení opravdu platí, že „co krok, to tragedie“.

Vzpomínám si ještě na jeden Váš výrok, který jste pronesl na setkání pod Kunětickou horou: „Naše strana je na revoluci připravena!“ Bylo to tuším v roce 2016, tudíž v předvečer fatálních volebních porážek. My marxisté přece velice dobře víme, že imperialismus, poslední fáze kapitalismu, je charakteristický třemi druhy rozporů - rozporem mezi prací a kapitálem, rozporem mezi imperialistickými centry a zeměmi ovládanými a rozporem mezi imperialistickými centry samotnými. Tyto rozpory nutně vedou ke krizím a k válečným konfliktům. Naše strana ukázala, že není připravena na to, ani důstojně využít příležitost voleb v době, která zatím na kapitalistické poměry poměrně dobře umožňuje širokou činnost komunistů. A Vy před členy prohlásíte, že je strana na revoluci připravena. Jistě víme oba, že strana je v takovém stavu, že by nebyla schopna přežít žádnou opravdu krizovou společenskou situaci, natož nějakým adekvátním způsobem směřovat společnost k revoluční změně. Docházím tedy k závěru, že se projevila další Vaše schopnost - schopnost bez mrknutí

oka obelhávat vlastní obětavé členy strany.

Pokud jste dočetl až sem, můžete se jistě cítit dotčen. Můžete být našťvaný a dokonce si můžete myslet, že v hodnocení Vaší osoby se naprosto mýlím. Uvědomte si ovšem tu skutečnost, že já, stejně jako drtivá většina obyvatel České republiky a myslím, že i většina členů KSČM, Vás znám jen a pouze podle Vašich výroků, podle působení v médiích a podle výsledků, jakých strana dosahuje pod Vaším vedením. A to v součtu zkrátka vytváří tento nelichotivý obraz, nemohu si pomoci. Takto na mě zkrátka zprostředkovaně působíte a troufnu si říct, že v tom nebudu sám.

Můžete tento dopis považovat za osobní útok, nebo mi můžete vyčíst, že jsem se místo argumentace k věci uchýlil k argumentaci k osobě. Ale skutečnost je taková, že jste neodmyslitelně spjat s obrazem strany, takže i takové posouzení osoby samotné je namístě.

Kdysi dávno jsem Vám přál, abyste se stáhl do ústraní a jako odborník pro stranu pracoval, nabídl jí své bohaté zkušenosti. V té době jsem si myslel, že můžete ještě odejít se ctí. Dnes vidím, že nejste schopni odhadnout, kdy odejít. Jakmile zmizíte z vedení strany, se ctí to již samozřejmě nebude. Vy jste docílil toho, že Vaše jméno bude zapsáno v historii komunistického a dělnického hnutí černým písmem. Ruinujete dědictví téměř sta let strany a socialismu kvůli čemu? Kvůli tomu, abyste děle měl příjem z funkcí v buržoazním zastupitelstvu. Kde je těch téměř 200 000 měsíčně, které díky straně berete? Kolik z nich odevzdáváte straně, které se finance nedostávají? Za průměrnou dělnickou mzdu, soudruhu, to byl požadavek komunistů a byl to požadavek zdůvodněný tím, že jsme součástí dělnické třídy a víme, že bytí utváří vědomí! Ale Vy samozřejmě nejste příslušníkem dělnické třídy, nevpadáte tak, nechováte se tak, a zcela jistě, v koutku duše se tak ani necítíte. Díky Vašemu působení jsme ztratili mnoho, mnoho sil, mnoho času. Je otázkou, jak dlouho potrvá vybudovat to, co jste Vy stačil zlikvidovat. A opravdu, myslíte si, že není v této chvíli jasné, s ohledem na stav strany pod Vaším vedením, kdo je tady skutečný rozvraceč?! Jste jím samozřejmě Vy a jméno Vojtěch Filip je již teď neodlučitelně spojeno s likvidací komunistické strany.

Mgr. Aleš Hubert, člen KSČM

PANORAMA

100 let republiky

Už měsíce televizní reklamy divákům vymývají mozky připomínáním tohoto výročí a nabádáním, abychom se na počest svátku zapojili do pofiderních nákupních akcí. Věru důstojné oslavy století samostatnosti v prostředí dravého kapitalismu. Z jiného úhlu pohledu dehonestoval výročí v Poslanecké sněmovně Karel Schwarzenberg. Poslanec za KSČM Jiří Valenta v reakci na vystoupení „pana knížete“ položil otázku, zda si dotyčný nepřeje oslavy výročí zrušit.

Premýšlím nad tím a ptám se: proč ne? Má v současných podmínkách oslava století republiky vůbec smysl a může být důstojná? Buržoazní politici a jejich média sice oslavují zakladatele Československé republiky T. G. Masaryka, kladou věnce k jeho pomníkům, odkaz jim založeného státu přitom systematicky zpochybnují. Úmyslně „zapomínají“ na všechny pokrokové prvky v díle TGM, především pozemkovou reformu a vyvlastnění velkostatků či zrušení šlechtických predikátů. A také na záporné stránky „první

republiky“ vyplývající ze skutečnosti, že šlo o stát v rámci kapitalistického řádu, na střelbu do dělníků, hladovějících, nezaměstnaných apod.

A především - jak oslavovat něco, co již 25 let neexistuje? Vždyť Československo jako společný stát Čechů a Slováků bez souhlasu občanů rozbili právě ti, kteří přišli k moci po protisocialistickém převratu roku 1989 a realizovali obnovu kapitalismu.

Odkaz Mnichova stále aktuálnější

Ve stínu výročí republiky režimní média více než decentně připomněla 80. výročí podpisu mnichovské dohody premiérů Británie a Francie s diktátory Německa a Itálie, kterou západní „spojenci“ vrhli Československo do chřtánu Hitlera. Výročí jednání o nás bez nás.

73 let od skončení Druhé světové války a osvobození Československa má Německo opět vliv na sestavování české vlády. O tom ovšem píší v jiné kapitole, tak se podívejme blíže na jiný moment. Na demonstraci k výročí Mnichova, kde policisté

zjišťovali totožnost mladého muže jen proto, že držel prapor Komunistického svazu mládeže s portrétem Che Guevary. O symbolu revoluce nejen 60. a 70. let policista prohlásil, že to byl masový vrah. Ponechme stranou historickou nevědomost policisty, který zaměnil oběť amerického imperialismu zavražděnou při operaci řízené CIA, a jeho vrahy. Za podstatnější považují, že orgány buržoazního režimu se všemožně snaží zastrasovat jeho potenciální odpůrce. Opět by nejraději jednaly o nás bez nás.

Jako před 50 lety

Kdo sledoval ČT letos v srpnu a zároveň pamatuje tzv. pražské jaro, mohl mít pocit, že se za těch 50 let ani tolik nezměnilo. Trochu se sice obměnil slovník, ne však metody, nástroje a cíle protisocialistické propagandy. Tak jako pravici ovládané sdělovací prostředky masivně tehdy veřejnost svými lživými kampaněmi, jejich pohroby gumují svým antikomunismem mozky i dneska.

V záplavě nenávistných a štvavých

pořadů a článků se svým obsahem lišil jeden příspěvek. Alex Švamberk na Novinky.cz 21. 8. 2018 píše: „V prosinci 1967 sice generální tajemník ÚV KSSS Leonid Iljič Brežněv dal najevo, že se do dění v Československu nebude vměšovat, pronesl známá slova: „eto vaše dělo“ (to je vaše věc). Moskvě se však začalo brzo zdát, že obrodný proces zachází příliš daleko. Podobné obavy měli i kovaní českoslovenští komunisté. Obavy o další vývoj měli oprávněné, Západu nešlo o obrození komunismu, ale o jeho porážku.

Pokud by došlo k roztržce mezi Prahou a Moskvou, využil by toho obdobně jako v případě Jugoslávie. Hranice věrného socialistického tábora by se posunula dál na východ, až na západní hranici SSSR. Pokud by na tom měl zájem, Západ by reformní vládu v Praze podporoval, aby oslabil SSSR, po rozpadu východního bloku by ji však klidně mohl hodit přes palubu, jako to udělal s jugoslávskými komunisty.

Studená válka sice nikdy nepřešla v otevřený konflikt, ale vedla se stejně tvrdě a nemilosrdně a na

nějaké idealistické reformy v ní prostor nebyl. Tzv. pražské jaro tak bylo a priori odsouzeno k nezdaru.“

K debaklu KSČM v komunálních a senátních volbách

„Největší volební fiasko v historii KSČM“ - tak hodnotila 8. 10. výsledky KSČM v komunálních a senátních volbách v Lidových novinách Kamila Bolegová. Autorka citovala výzvu bývalého místopředsedy KSČM Josefa Skály, aby předseda KSČM Vojtěch Filip odstoupil: „Vravoráme nad propastí. Důvěru lidí nám vrátí jen ofenzivní, kvalifikovaná alternativa. Dnešní vedení strany se jí brání zuby nehty. Pak nezbyvá než zvolit vedení, které náš obraz v očích veřejnosti radikálně změní.“

Předseda KSČM kritiku od těsně poraženého soupeře na dubnovém sjezdu odmítl a lacině argumentoval tím, že Josef Skála se sám voleb aktivně nezúčastnil: „Názor Josefa Skály není pro mne směrodatný.

(Pokračování na s. 5)

(Dokončení ze s. 4)

Sám nekandidoval, a tak na rozdíl ode mne nemůže argumentovat podporou občanů vyjádřenou ve volbách.“ Výsledek voleb je podle Filipa obrazem toho, že KSČM postavila asi o 300 kandidátek méně než před 4 lety. Nevysvětlil ovšem, proč to jeho vedení připustilo, ani skutečnost, že KSČM hodně ztratila i tam, kde kandidátky postavila. Poprvé od roku 1990 není zastoupena na pražském magistrátu, o mnoho zastupitelů přišla i v dalších městech.

Filipově výmluvě také odporuje jeho výrok v předvolební debatě šéfů politických stran ve studiu Blesku: „Máme obce, ve kterých nestavíme kandidátní listiny, někde ani nejsou naše základní organizace. Jinak volby máme pokryté celkem slušně.“

Pondělní obsáhlý rozhovor V. Filipa o volebních výsledcích v Haló novinách mi ze všeho nejvíce připomínal besedu novinářek se pštrosem. V průběhu dne se pak atmosféra ve špičkách KSČM dále přiosťovala. Vojtěch Filip na svém účtu v síti Twitter obvinil Josefa Skálu, že úmyslně poškozují stranu a označil jej dokonce za „rozvraceče“.

Také poslanec Jiří Dolejš odmítl Skálovu kritiku a na svém twitterovém účtu napsal: „Kdo chce, může jít plakat do mauzolea. KSČM má šanci stát se stranou bez stigmatizujících nostalgických úletů a jalového žonglování s dogmaty. Jinak také může skončit.“ Následně Dolejš příznivě v Bakalově aktuálně.cz tvrdil: „Vztyčením praporů stalinismu a nacionalismu by byla překročena hranice, za kterou už nelze být s takto znehodnoceným politickým vehiklem loajální. Levice nepotřebuje návrat starých mesiášů. (Koho pak tím myslí? Že by návrat Marxe, přesněji řečeno marxistu?) Nositelům změn musí být lidé mentálně zakotvení v současnosti. Takoví lidé na levici mohou rozvinout po letech stagnace zas o kousek transformační kurs. Potřeba jsou lidé, kteří mají perspektivu, a nečouhají jim penzijní výměr z kapsy.“

Když čtu takové blábole, je mi z toho na bli... (nevolno). Nechápu opravdové komunisty, že se nechtějí nebo nedokáží s takovými „spolustraniky“ rozloučit. Josef Skála nevyloučil svolání mimořádného sjezdu a řekl: „Předpokládám, že po takovém debaklu, čtvrtém v pořadí, je naprosto nezbytné, aby se ústřední výbor sešel nikoli až v prosinci, ale v nejbližších dnech, určitě v říjnu. A tam je třeba posoudit, co se stalo,

jak se to stalo, kdo za to může a co z toho plyne.“ (Podle posledních zpráv bylo svoláno jednání ÚV KSČM na příští víkend.)

Předseda OV KSČM Plzeň-sever JUDr. Richard Pokorný 9. 10. v Parlamentních listech Josefa Skálu podpořil: „**Debaki KSČM v letošních obecních i senátních volbách potvrzuje trend předchozích let a je logickým důsledkem pokračování sebevražedného politického kursu vedení strany.**

Volby v ČR rozhodují především celostátní témata a kvalita celostátních lídrů, přičemž sterilita KSČM v těchto kritériích je natolik výrazná, že táhne ke dnu i regionální kandidáty. Hlavní oponent předsedy KSČM Filipa S. Skála v rozhovoru pro Parlamentní listy řekl, že od čestných mužů a žen očekává urychlené vyvození osobní odpovědnosti. Reakci předsedy strany považují za bezpředešlého projevu přezíravosti a velmi neumělého snahu odvést pozornost od podstaty problému. Již na letošním sjezdu Skála zastupoval názory zhruba poloviny členské základny, a nebylo by překvapení, kdyby to nyní byla už výrazná většina. Filip to neví? Nebo ho ani tyto názory nezajímají?

Předseda Filip se neuvěřitelně mylí i v konstatování, že výsledek voleb je reálným odrazem situace ve společnosti. **Volební výsledek je odrazem našeho fatálního selhávání a nulové sebereflexe.** Prohráli jsme čtvrté volby za sebou a ze strany s potenciálem kolem 30 % jsme otloukánek v lepším případě balancujícím těsně nad uzavíracími klauzulemi. Fotbalovou terminologií místo boje o titul hraje každý rok o udržení. Žádný fotbalový trenér by s takovými výsledky nevydržel ani jednu sezónu.

ANO i SPD a Piráti jsou opakovaně úspěšní s našimi tématy. Ve společnosti je po levicových tématech velká poptávka, leč místo nás ji uspokojují jiní. **Dokud nedojde k radikálním кадровým změnám ve vedení strany a v jejím fungování, KSČM nemá šanci se ze současné spirály propadu vymanit.** Časomíra odpočítávající minuty do našeho politického konce tiká nyní mnohem výhruzněji. Plně se ztotožňuji se stanoviskem Josefa Skály a připojuji se k němu. A abych předešel případným planým výzvám, tak ještě doplním, že do Senátu jsem kandidovat nemohl, neb mně ještě nebylo 40 let.“ (Soudruh Pokorný měl ještě dodat, že KSČM má takové vedení, jaké si většina strany přála a tudíž, jaké si zaslouží. Skuteční

komunisté se aspoň s nekomunistickou komunistickou stranou konečně rozejdou.)

Kritikům Filipova vedení dávají nepřímo zapravdu i mnozí komentátoři z jiných stran politického spektra. Moderátor Radko Kubičko v ČRo Plus 7. 10. řekl: „KSČM je už skoro neviditelná.“ Jaroslav Bašta, bývalý disident, poslanec za ČSSD a diplomat, v rozhovoru pro Parlamentní listy k výročí mnichovské dohody na dotaz, jak vnímá současnou roli komunistů, odpověděl: „KSČM, kdyby se mělo hodnotit nezávisle ve spojitosti s tím, jak vypadá politická scéna v jiných zemích, má sociálnědemokratickou orientaci a navíc v podstatě ráda obchoduje s establishmentem, v tom se změnil. Je to levicová strana spíše deklaratorně než obsahem.“

Šéfredaktor AE News se na infokur.cz ptá: „Proč by měl levicový volič KSČM volit KSČM, když jediná věc, kterou se partaj od ANO lišila, tedy odpor k NATO, byla nakonec shozena pod stůl a komunisté umožnili navyšování misí NATO a Babišové vládě důvěru vyslovili? Toto je důsledek toho, co se stane, když levicová strana ustoupí ze svého stěžejního principu. Proč by potom měl volič KSČM volit komunisty, když už komunisté nejsou komunisté, ale neoliberalové, kterým nevadí EU a už zjevně ani americké NATO.“

K výsledkům říjnových voleb

Aha 8. 10. píše: „Komunální volby ovládlo ANO. Vítězství je ale s pachutí, ztratilo Prahu.“ Václav Janouš v hodnocení voleb pro list Mladá fronta Dnes připomíná, že z 30 největších měst ANO zvítězilo v 17, ODS ve 4 a ČSSD ve 2. Cituje lídra liberecké kandidátky ČSSD urologa Jana Mečla: „Levicové voliče vyloučoval Babiš“. O boji proti „levicovému hnutí ANO“ hovoří i předseda ODS Petr Fiala. Premiér a šéf ANO Babiš tvrdí, že levicovosti jeho hnutí odmítá a prohlašuje: „Realizovali jsme pravicové věci“. Kandidát ANO na pražského primátora Petr Stuchlík sám sebe charakterizoval jako pravicového liberála. Petr Holub napsal o podnikateli Stuchlíkovi v týdeníku Echo, že zbohatl na půjčkách s vysokým úrokem. Sázka na tohoto premiérovými slovy „úspěšného manažera“ přes kampaň za 60 milionů ovšem šéfovi ANO nevyšla. Jak komentoval na iHned.cz Petr Honzejek, Babišova „politika koblíh“ narazila na své limity.

Pirátskou stranu označila MfD za „skokany voleb“. Počet jejich zastupitelů je oproti minulým volbám dvanáctinásobný. V Praze sice skončili Piráti druzí, ale usilují o koalici bez vítězné ODS (ta rodící se koalici i s účastí TOP označila za „neomarxistickou“ - *pokud bych věřil slovníku mnohých buržoazních politiků a pseudoexpertů, bude všude „marxistů“ víc než v samotné KSČM*) a chtějí post primátora. Jak upozornil Roman Blaško (Haló noviny 4. 10.): „Piráti vyrazili s hesly: Držíme kurs, Pusťte nás na ně. Držíme kurs s čím? Jejich malá politická historie nám ukazuje, že oni právě změnil kurs z liberálně pseudolevicové politiky na čistě tvrdou pravicovou politiku, dle politického zadání. A tím podvedli značnou část mládeže.“

Bývalý prorektor Vysoké vojenské letecké školy v Košicích prof. Ing. Bohumil Svoboda, DrSc. na stránkách novarepublika.cz 2. 10. mj. píše: „Letošní komunální volby vybočují z dosavadních předvolebních praktik zejména nebývalou vysokou rafinovanou a lživou předvolební propagandou. „Naše“ sdělovací prostředky jsou pod přímým vlivem cizích vlastníků, a tak jako vždy jim vychází vstříc. Pro svou špinavou a zrádovskou práci jsou dokonale školeny západními, především americkými profesionály. Jejich propaganda se sice stále širšímu počtu občanů hnusí, ale přesto je velmi výkonná.“

Autor tamtéž upozornil i na vazby současného předsedy ČSSD pana Hamáčka. Je členem představenstva pražské pobočky americké neziskovky Aspen Institute Central Europe (AICE), obdobně jako Jan Farský, předseda poslaneckého klubu STAN. Předsedou správní rady je velvyslanec ČR v Británii Michael Žantovský. Za otevření pražské pobočky Aspen Institute (jehož čestnou předsedkyní je Madeleine Allbrightová) dlouhodobě lobboval tehdejší ministr zahraničí Karel Schwarzenberg a finančně jej podpořil Zdeněk Bakala, který je v AICE viceprezidentem sboru poradců.

„Hamáček pracuje pro Bakalu v jedné americké neziskovce..., který tím má zaručeno, že se vnitro nebude zabývat jeho bezprecedentními zlodějnami. Hamáček je tak ve skutečnosti nejvýznamnějším „trojským koněm“ amerických „dirigentů“ uvnitř ČSSD, odkud tlačí politiku předsedy vlády Babiše tam, kam Američané chtějí a potřebují.“ zdůraznil Bohumil Svoboda. A ještě jedna jeho věta mne zaujala – „ČSSD

má zradu v sobě geneticky zakódovanou.“ Potvrzují to i šachy kolem postu ministra zahraničí. Když sociální demokracie neprosadila pro odpor prezidenta Zemana jmenování Pocheho, nominovala Tomáše Petříčka, který byl do srpna asistentem tohoto europoslance a zaujímá stejné politické názory.

Vraťme se však ještě ke koalici Babiše s Hamáčkem. Premiér k ní byl dotlačen mimo jiné německou kancléřkou Merkelovou. Jak v červnu napsal druhý největší německý list Die Tageszeitung, Andrej Babiš byl připravený v dubnu jednat o koalici s SPD a KSČM, ale kancléřka mu to v soukromém telefonickém rozhovoru zakázala a doporučila mu Okamuraovi se vyhybat, protože je to extrémista a odpůrce EU. Na výsledcích voleb v Česku tak vlastně stejně nezáleží, 80 let po Mnichovské dohodě se o složení vlády v Praze opět rozhoduje v Německu.

Zisky z českého lithia do Austrálie?

Když před loňskými parlamentními volbami tehdejší ministr za ČSSD Havlíček podepsal s australskou firmou EMH memorandum o těžbě lithia na Cínovci, kauza se stala předvolebním trhákem. Po ostré kritice zejména z řad ANO a KSČM poslanci na mimořádném zasedání Poslanecké sněmovny přijali usnesení žádající vládu o zrušení dokumentu. Vláda pak memorandum vypověděla, přesto australská společnost získala po roce povolení českých úřadů k zahájení 13 průzkumných vrtů důležitých pro studii o proveditelnosti projektu.

Jak píše Miroslav Kavij na serveru politicke-listy.cz, pohádka o těžbě lithia v režii českého státu dostává další trhliny. Naplňují se zatím představy australské firmy zahájit na Cínovci hlubinnou těžbu v roce 2022 a pak za 21 let vytěžít 37 milionů tun rudy s kovem budoucnosti používaným například při výrobě baterií. „Kapitalismus stojící na tvrdých a nekompromisních finančních zásadách si vybírá svou daň i v případě českého lithia. Stát opětovně zklamal. Nemalé finanční prostředky místo toho, aby byly použity ve prospěch českého státu a jeho občanů, budou plynout do kapes australského investora,“ zdůraznil M. Kavij. Zbývá dodat, že je to další příklad, jakoutože buržoazní vládu poslanci KSČM tolerují a jsou podle předsedy Filipa ochotni hlasovat i pro její státní rozpočet.

Ilja Jihlavský, 10. 10. 2018

Padesát let od neschopnosti vyřešit politickou krizi v ČSSR v roce 1968

OKUPACE: V případě, že ozbrojené síly jedné ze zneprátelených stran obsadí část území druhé strany a jsou schopny je udržet a vykonávat zde své pravomoci, jedná se o okupaci. O okupaci jde i v případě, že se okupující mocnost nesetkává s ozbrojeným odporem. Svoji dočasnou podstatou se vojenská okupace odlišuje od kolonialismu nebo anexe. Nejedná se tedy o připojení daného území k státnímu území okupační mocnosti, nýbrž o prozatímní výkon státní moci. (Wikipedie)

Poznámka: **Země Varšavské smlouvy byly spřátelené země a smluvně spojené i se shodným politickým systémem.** ČSSR byla včas informována o možném vstupu, aby bylo znemožněno případné ohrožení jejího politického systému v souladu se vzájemnými závazky.

V uplynulých dnech prožívala „demokratická“ masmédia žně v antikomunismu a ve fanatické protiruské propagandě. Dne 20. a 21. 8. od rána do pozdního večera

emotivně líčila vstup vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR v roce 1968. Aby tato média potvrdila jimi nevědecky interpretovaný pojem, že to byla okupace, a to bez okupační vlády a úřadů, hledali v dokumentech každý detail, jenž by dokazoval aktivní a masový odpor obyvatel vůči spojeneckým vojákům, kteří převážně trpělivě posuzovali situaci v ulicích. Při takovém pohybu vojenské techniky v novém prostředí, kde mnozí vojáci očekávali vítání či pochopení, našli nenávisť, neboť jim byla zapalována vojenská vozidla a tanky.

Tato atmosféra byla zplozena politickou neschopností, neodpovědností až hloupostí většiny ve vedení KSČ a ve vládních orgánech republiky, topící se v iluzích o své dokonalosti, omámeni formálně vyjadřovanou podporou „socialismu s lidskou tváří“, převážně na základě textů z tzv. progresivních novin, aniž by ona „lidská tvář“ byla konkrétně historicky identifikována. Tím byla uvolněna přirozená lidská nespokojenost zakrytá abstraktními

hesly o svobodě, pravdě a demokratické obrodě socialismu. Tak bylo u mnohých pracujících diskreditováno upřímné nadšení budovat socialismus efektivněji a spravedlivěji s minimem byrokracie a nedůslednosti.

Jaký byl postoj KSČM v této náročné situaci, při oně mediální kampani? Na tuto otázku dává mimo jiné odpověď výsledek hlasování poslanců za KSČM dne 22. 8. 2018 k bodu usnesení o „Uctění památky obětí invaze a okupace v roce 1968“. Vstup vojsk Varšavské smlouvy zde byl označen za invazi a okupaci. Hlasování ukázalo celkovou, rozkolísanou stranu. „Šalamounsky“ postupovali Ti, kteří se omluvili z jakéhokoliv důvodu, kdy se ovšem s přijatelnou omluvou jeví jen vážná nemoc či pobyt v zahraničí. Lidsky, nikoliv však politicky je obtížné pochopit ty, co se do hlasování nepřihlásili. Přiznávám, že rozumím těm, kteří se zdrželi hlasování. Jako důvod tohoto svého tvrzení připomínám rozumné argumenty s. S. Grospiče, které prezentoval

21. 8. 2018 v Událostech a komentářích na ČT 24, kdy vůči jeho osobě zejména s emotivní a agresivní argumentací vystoupila „věhlasná“ antikomunistka, poslankyně ODS Miroslava Němcová.

Zde předseda PS PČR „klouzal“ jak to šlo, a nakonec spadol do jámy „všeobecného“ nehistorického posuzování vstupu vojsk Varšavské smlouvy. Formalistický „disident“ Jiří Dienstbier, jako „odborník“ na mezinárodní právo, se sebevědomě culil. „Důsledná“ redaktorka tlačila houževnatě s. S. Grospiče do „kouta“. Atak na svou osobu v tak hysterické atmosféře zvládl. Jeho argumenty byly důstojné. Podle mne obstál a nezradil obsah svého článku z 21. 8. 2018 v Haló novinách, kdy se po delší době ze všech členů vedení vyjádřil nejlépe. Hodnota jeho vystoupení by získala větší význam, kdyby současně či po sobě (druhý den) v Haló novinách vyšel i rozhovor J. Skály pro BBC a deník The Guardian „21. srpen 1968: mýty a skutečné kontury“. Jeho zveřejnění 27. 8. bylo pro stranu sice významné,

ale mohlo být výrazně efektivnější.

To, že poslanci J. Dolejš, L. Luzar a V. Koniček podlehl nevědeckému pojetí pojmu okupace, prokázalo jejich přizpůsobení se většině, nebo se ideově a věcně zařadili do nacionálně, tedy i falešně chápané události, která byla výsledkem nerealistické, dobrodružné politiky „vedení a stoupenců tzv. Pražského jara“, kteří svou živelností, netrpělivostí a nemarkistickou – netřídní politikou uvolnili stávková protisocialistickým silám, aniž by ta stávková dokázala regulovat v zájmu politické stability při budování socialismu.

KSČM opět potvrdila, že pokud nedokáže z pozic historického a dialektického materialismu zhodnotit celou svou historii a přijmout politický program srozumitelný a přijatelný zejména pro námezdně pracující, bude v podobných situacích jen přívěškem tzv. „standardních demokratických“, lze říci buržoazních a maloburžoazních politických stran.

Rudolf Košťál, 29. 8. 2018

Úvod

To, co bylo při různých hodnoceních uvedených událostí (tzv. pražského jara a srpna 1968) zcela ignorováno, bylo pochopení a objasnění jejich konkrétně historického kontextu. Souvislosti s již přes dvacet let probíhající studenou válkou, vedenou světovým imperialismem proti socialistickému společenství a dalším pokrokovým silám a hnutím ve světě. To, že šlo o produkt studené války jako formy třídního boje v mezinárodním měřítku, fakticky zahájené již svržením atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki. Oficiálně vyhlášené 5. 3. 1946 W. Churchilllem v jeho projevu Americkému Fultonu, kdy doslova řekl: „Napříč kontinentem se od Štětína na Baltu po Terst na Jadranu spustila železná opona“. O rok později (12. 3. 1947) byla Spojenými státy vyhlášena studenoválečná Trumanova doktrína „zadržování komunismu“. Úsilí o světovládu USA se rozjelo na plné obrátky!

Vznik zemí lidové demokracie po Druhé světové válce, spojených a spolupracujících se Sovětským svazem, bylo po největší imperia- listické (pseudodemokratické) mocnosti něčím naprosto nepřijatelným, nepřipustným. Proto od samého počátku dělaly vše možné, aby tento nový svět zničily, doslova i při použití jaderných zbraní, smetly z povrchu zemského.

Zostřování tohoto třídního boje se projevilo v politice jaderného zastrašování a vydírání ze strany USA, i v „horkých válkách – Korejská válka (1950-1953) a válka ve Vietnamu, v Kambodži a Laosu mezi lety 1955 a 1975, v obklopení socialistického tábora stovkami vojenských základen, ve stupňování horečného zbrojení i v politice hospodářských embarg. To vše bylo doprovázeno politikou ideologického vměšování a diverze vedené proti socialistickým zemím.

Uvedený třídní boj se pak po smrti J. V. Stalina, zvláště po destruktivní úloze XX. sjezdu KSSS, projevil v kontrarevolučních událostech v r. 1953 v Berlíně (NDR), poté v Poznani (PLR) a Budapešti (MLR) v roce 1956 a nakonec v roce 1968 v Praze. Expanzivní protikomunistická činnost imperialistických mocností na čele s USA byla uplatněna i při zneužití Závěrečného aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (KEBS) v Helsinkách (1975), s jeho „třetím košem“.

Za daných podmínek nebyla cesta socialismu lehká. Byla „provázána překážkami a obtížemi. V prudkém a složitém vývoji, kterým naše společnost prošla a v němž si strana a dělnická třída teprve osvojovaly umění řídit a vládnout, došlo k chybám i tragickým omylům. Vedle obtíží pramenících z novosti a složitosti úkolu byla socialistická výstavba provázána i některými subjektivními chybami. Projevily se v sebeuspokojení, v nedůsledném uplatňování leninských principů v životě a v práci strany, v nedostatečném zobecnění praxe a nashromážděných zkušeností mas, v zanedbávání třídního přístupu ke společenským problémům, v před- bíhání vývoje, v narušování zásad demokratického centralismu a vnitro- stranické demokracie. Oslabování politické a ideologické práce způsobilo otupení boje proti buržoazním ideologiím, maloburžo- azním tendencím a ideologické diverzi. To mělo závažné vlivy na oslabování spojení strany s masami pracujících.“ (*Poučení z krizového vývoje...*)

Zde (v „Poučení“) bylo dále realisticky mj. uvedeno, že chyby „a nedostatky měly u nás o to vážnější důsledek, neboť v sociální struktuře naší společnosti měly velkou váhu

početné maloburžoazní vrstvy na vesnici i mezi městským obyvatelstvem. Tyto vrstvy představovaly výrazný politický proud s velkou tradicí, silnou organizovaností, s vyhraněnou maloburžoazní ideologií nacionalismu, masarykismu a sociáldemokra- tismu, které byly hluboce zakořeněny a pronikaly i do některých částí dělnické třídy.

Na Slovensku značnou úlohu hrály náboženské přežitky využívané lidáctvím. Po celá desetiletí se tyto vrstvy politicky a kulturně orientovaly na Západ. To vše u nás vytvářelo živnou půdu k prosakování a uplatňování oportunistických a revizionistických tendencí, čehož „využily pravicové a revizionistické síly. Zformovaly se v postupně narůstající proud, vytvářející se již dávno před XIII. sjezdem z maloměšťáckých elementů, představitelů poražené buržoazie. Tyto živly pronikly i do strany, zejména na ideologický úsek a do masových sdělovacích prostředků. Připojili se k nim lidé, kteří couvli před obtížemi a ztratili důvěru v revoluční perspektivu, různí „teoretici“, kteří přešli od krajního dogmatismu k revizionismu.“ (*Tamtéž*)

„Vnitřní nástup pravicových sil je úzce spojen s ideovými centry antikomunismu ve světě. Jejich dlouhodobé působení i metody ideologické diverze a různých psychologických operací byly cílevědomě zaměřeny na postupnou erozi všech základních hodnot socialismu v ČSSR a na upevnění vlivu revizionismu ve vnitřním organismu strany. Tyto centrály uskutečňovaly proti ČSSR společnou taktiku, využívající přitom jejího vnitřního oslabení, k němuž dochází v důsledku narůstání některých krizových jevů uvnitř KSČ. Snahou těchto antikomunistických kruhů bylo oživovat zbytky buržoazních názorů, vyvolávat iluze o kapitalismu, rozvíjet nacionalismus a antisovětské náladu, zpochybňovat vedoucí úlohu strany i vedoucí postavení dělnické třídy, třídní pojetí revolučního boje a principy socialismu vůbec.“ (*Tamtéž*)

Ne náhodou byly tyto teze z „Poučení“ napadeny jménem „reformátorů“ autorem knihy Antipoučení (a to v příloze, v podkapitole „Třídně i netřídně o tvůrcích Akčního programu“), který zde použil obdobné argumenty jako přední teoretik a ideolog KSČ z poloviny 60. let, Z. Mlynář, které jsem připomenul v minulém čísle. Rovněž nevyčázal z marxistické analýzy skutečnosti, že skutečně dosaženého stupně vývoje, z reálných společenských vztahů a procesů, ale ze sjezdových dokumentů, zejména KSSS (o všelidovém státě apod.). Na adresu tvůrců a stoupenců „Poučení“ L. Moravec píše: „Při výčtu „chyb“ etapy budování socialismu zdůraznili posrpnoví normalizátoři zanedbá- vání třídního boje. Tato výtka byla a je v rozporu se závěry XX. sjezdu KSSS“, k čemuž dodává „i XI., XII., a XIII. sjezdu KSČ i se závěry M. Gorbačova na konferenci v roce 1988.“ (*J. Moravec, Antipoučení, Naše vojsko, Praha 1990, s. 376*)

Na místě je třeba ještě sdělit, o co v celé Moravcově knize šlo a jde, co souvisí s hlavním obsahem mého zamyšlení o podstatě a důsledcích tzv. pražského jara. To nalezneme v závěru jeho (J. Moravce) knihy, kde nastoluje otázku: zdali se vůbec dá „reálný socialismus sovětského typu“ reformovat? Samozřejmě sděluje, že nedá. „Marné několikrát pokusy reformovat byrokratické komunistické diktatury sehrály přitom svou progresivní pozitivní roli. Komunističtí mocipáni v Československu za dvacet let své vlády zbavili poslední víry v socialismus velkou většinu našich občanů, i bývalé,

v roce 1968 oddané členy KSČ. Devastace přírody, ale ze všeho nejvíc lidské důstojnosti, život ve lži, v přetvářce, klamu ... to vše přivedlo nás občany k tomu, že po svržení vlády jedné strany hledáme jiné cesty k obrodě společnosti než v roce 1968.“ (*Tamtéž s. 359*) Ano, ovšem bez nějakého hledání, neboť tu cestu měli již připravenou - v obnově kapitalismu, v devastaci ekonomiky, ve vytvoření, po více než dvě desetiletí, obrovské nezaměstnanosti. Našli ji v rozbití společného státu Čechů a Slováků, v připsání kolonizace naší země zahraničním velkokapitálem, kdy stamiliardy, téměř půl bilionu korun ročně odtéká ze země a je příčinou ožebračování našich „svobodných občanů“ ve „svobodné“, kapitalistické zemi, která nám vlastně nepatří.

I. Odpověď na připomínky

1. Setkal jsem se s jistou připomínkou k té části textu v minulém čísle „Dialogu“ (340), kde jsem upozornil na informaci (z článku M. Šišky „Pražské jaro 1968 očima čtyř“) o svědectví bývalého šéfa Státního archivu služby Ruska R. Pichoji o telefonickém rozhovoru L. I. Brežněva s A. Dubčekem, v němž se jednalo o případném použití „silové varianty“ při řešení kritické situace v ČSSR. Byl jsem upozorněn na to, o čem jsem samozřejmě již delší dobu věděl, na problematickou roli R. Pichoji, kterého mnohé ruské zdroje viní z účasti na „výrobě“ falz ke Katyni. Poplatnost tohoto člověka politiky takových kontrarevolu- onářů světového formátu jako B. Jelcin, M. Gorbačov a A. Jakovlev jej v této otázce spíše zvěrohodňuje, neboť mohl, aby opět pošpinil KSSS a SSSR z předgorbačovské éry, tvrdit pravý opak.

2. Jiná připomínka se týkala upozornění na to, že obecně zdroje od příslušníků tajných služeb je třeba brát s velkou rezervou, neboť jsou prý „zvyklí celý život fabulovat“ (vymýšlet příběhy, události), „ale také proto, že si historický vývoj představují jako hru tajných zákulisních sil. Např. interpretace postupu Dubčekovy skupiny v tomto článku, které mělo jít o to vyprovokovat vstup vojsk, se mi nezdá pravděpodobný zejména v roli Dubčeka. Velká část zdrojů se shoduje v tom, že to byl neschopný (v mnohých stránkách) slaboch a najednou by dokázal naplánovat a řídit takovou operaci? Ale fakt, že žádal SSSR o vstup vojsk, uvádí i jiné zdroje - např. S. Rybas, který se odkazuje na informace tehdejšího sovětského velvyslance v NSR. Myslím, že to není možné vyloučit.“

Zde si dovoluji poznámku: o autorovi dokumentu, plukovníku Jaroslavu Klímovi, veliteli StB v letech 1966-1968, z něhož jsem vycházel, vím poněkud více. A to nejen od editora jeho textu P. Baráka, ale i od jiné, mne velmi blízké osoby, která jej znala, tak jako i problematiku fungování StB v rovině jeho vysoké funkce. Proto – ač je dle klasika nutné „o všem pochybovat“ - Klímovu interpretaci považuji za značně věrohodnou.

S uvedenou připomínkou tedy nesouhlasím, kromě hodnocení A. Dubčeka jako typického oportunisty a neschopného slabocha atd. Co je však, dle mého názoru, třeba zde mít na vědomí, je to, že oněmi konspiračními záležitostmi (jejich promyšlením a zorganizováním) se přeci nemusí přímo zabývat „vůdčí politická osoba“, ale zasvěcení lidé kolem ní (např. profesionálové okolo ministra vnitra Pavla ap.).

3. Pokud jde ještě o Dubčeka, z důvodů, že jde vcelku o známé věci, jsem se nezabýval jednáním předsednictva ÚV KSČ. Nicméně se, nejen po připomínce k mému

předchozímu textu domnívám, že je přeci jen vhodné tyto skutečnosti připomenout.

Jak tedy Dubček a jeho spojenci, podle paměti plukovníka J. Klímy, který vycházel z patřičných dokumentů, postupovali? „Dubček předně organizoval jednání předsednictva tak, aby se přednostně, jako první bod projednávala příprava a materiály pro 14. sjezd, který se měl konat 9. září. Sledoval tím záměr nedat možnost levice, aby měla dost času, sil a odvahy jednat o kritické situaci v zemi, k čemuž byla již zpracována zpráva a jejíž obsah byl velice alarmující. Domýšlí se, že levice vezme na pomoc i dopis od Leonida Brežněva, v němž kriticky pohlíží na situaci a apeluje tím na předsednictvo.“

Levici Dubčekův obrat zaskočil, neboť počítala s jednáním o situaci v zemi. Mlynář, architekt tohoto scénáře píše, že se levice nevzpohabovala, aby protestovala proti změně programu. Obdivuje Dubčeka, jak vše vehementně prosadil a pokračoval v přípravě na sjezd. To bylo rozhodující, protože o situaci v zemi se jednalo již v nervózní situaci, vyvolané křikem a nadávkami, při nichž se už začala objevovat slova o vlastizrádcích, a Kriegel věděl, kam míří.“ ... „Pravice v předsednictvu měla připraveno provolání, jež bylo ve skutečnosti mobilizací obyvatelstva pod nená- vistnými hesly proti Sovětům a spojencům, jakož i proti vlastním prosocialisticky orientovaným vlas- tencům.“

Umožnilo to vykřikovat hesla v médiích o okupantech a okupaci a ty, kteří s tím nesouhlasili a bránili ústavní společenský řád, pak označit za zrádce a kolaboranty. A o to jim šlo ...

Z protokolů výše citovaných jsme se dověděli, že Černík dostal od dozorceho MV na příkaz Hromádky hlášení už ve 23 hodin, že vojska vstupují do ČSSR; že Černík nepochybně o tom informoval Dubčeka a že byla informována celá pravicová skupina v předsednictvu. Pak si Dubček ověřuje u Šalgoviče údajné obsazení MV lidovou milicí a pláče. Vstup vojsk oznamuje přítomným Černík teprve ve 23:40. Dubček ochotnický „pláče“ a vykřikuje „to udělali mně“ a teatrálně se vzdává funkce. O „obsazení“ MV lidovou milicí mlčí. Je to proto, že si uvědomuje, že se zhroutil připravený plán na represe? Nepochybně to jednou objasní soud historie.

Dubček v rozrušení nad tím, že se plány boří, vykřikl, že se vzdává funkce prvního tajemníka. Došlo ale k neuvěřitelnému překvapení. Levice, která měla být Dubčekem represována a on ji má ve složce na seznamu, ho začíná přesvědčovat, že má zůstat právě v této těžké době, místo toho, aby se toho chopila a zvolila jiného a změnila průběh smutných událostí. Jaký to paradox!

Vasil Biřák popisuje, že pravice dobře věděla, co a jak dál, a přešla do aktivity. Její lidé obsadili nejdůležitější telefonní a dálkopisné linky a vydávali kontrarevolučním střediskům pokyny, co mají dělat, co organizovat. Rozhlas a televize začali obsazovat aktivisté a vyzvali domácí a mezinárodní reakci do boje proti tzv. okupaci. Taxikáři dostali pokyn jezdit po Praze a svými klaksony vzbudit celé město. Druhé centrum získalo seznam všech náhradních pracovišť v Praze, krytů a stanovišť civilní obrany a spojovací linky, určené pro případ války. Pravice byla na vše připravena už dříve. Se vším kalkulovala. Měla připraveny i náhradní prostory pro vysílání rozhlasu a televize. Vše měli připraveno již měsíc před schůzkou v Čierné nad Tisou, jak se pochlubil Kriegel.

Pravice v předsednictvu měla připraveno své prohlášení ke vstupu vojsk, které ve skutečnosti vyzývalo k boji proti spojencům, jak dirigoval strategický záměr z tajné služby CIA. Levice se nakonec i přes řev Kriegela, Smrkovského a Mlynáře na chvíli semkla a prosadila úpravu znění textu. Podařilo se aspoň do prohlášení vsunout věty: „Předsednictvo ÚV KSČ vyzývá všechny občany naší republiky, aby zachovali klid a nekladli postu- pujeícím vojskům odpor. Proto ani naše armáda, Bezpečnost a Lidové milice nedostaly rozkaz k obraně země.“ Více změnit se nepodařilo a pravice prosadila, aby se o návrhu hlasovalo. Byla ještě chvíli naděje, že nebude přijato.

Žel, stalo se. Pro špatné a škodlivé prohlášení hlasovali: Alexander Dubček, Oldřich Černík, František Kriegel, Josef Smrkovský, Václav Špaček, Jan Piller a František Barbírek. Proti prohlášení hlasovali pouze: Vasil Biřák, Drahomír Kolder, Oldřich Švestka a Emil Rigo. František Barbírek a Jan Piller podlehl strachu a proti prohlášení nehlasovali. Zvítězila pravice v poměru sedm hlasů pro prohlášení a čtyři hlasy proti. Tím pravice nakonec prosadila, aby toto škodlivé prohlášení bylo vysíláno po celé zemi a do celého světa...“ (*J. Klíma*)

II. Ještě pár sdělení k úloze některých významných protagonistů tzv. pražského jara

1. O. Šik - přiznání nejen k tomu, že v roce 1968 šlo o odstranění socialismu

Již jsem se v předchozím čísle zmínil, že v tzv. pražském jaru sehrála zásadní roli Šikova ekonomická reforma, která je dodnes i mnohými členy KSČM považována za pozitivní, racionální, socialismu („s lidskou tváří“) odpovídající řešení tehdejších ekonomických problémů. Podívejme se na Šikovu hodnocení své vlastní (a svého týmu) reformy. O. Šik se ještě v roce 1968, např. v reakci na kritiku ze strany libeňského předválečného člena KSČ, který prošel i koncentrací a letitého funkcionáře strany soudruha J. Jodase (v rozhovoru pro týdeník Obrana lidu, 6. 6. 1968) zařít'oval marxismem, socialismem. Na Jodasův názor, že Šikova reforma, nová soustava řízení je nástrojem rekapitalizačních přeměn, kdy představitelé obrody usilují o návrat Československa ke kapitalistickým poměrům, reagoval slovy: „To je nehoráznost! Vždyť nikdo z ekonomů a politiků, reformních komunistů i nekomunistů, není pro zrušení základního principu socialismu – kolektivního, společenského vlastnictví výrobních prostředků. Ani ti největší extrémisté, kteří jsou proti socialismu, si to nedovolili veřejně (ano, veřejně! – Z. K.) proklamovat. To spíš my, marxisté si troufáme trochu uvažovat o soukromém vlastnictví a podnikání ve výrobě, službách a v obchodě.“ (*J. Moravec, Antipoučení, Naše vojsko, Praha 1990, s. 220-221*)

V emigraci (ve Švýcarsku) začal nahlas hovořit a psát poněkud jinak. Přihlásil se k „třetí cestě“, která se, jak jinak, stala cestou ke kapitalismu! Dle jeho slov: „Nebylo možné připisovat nehumánní a neefektivní socialistický vývoj jen politickému vedení. Chyby musely už vést v marxisticko-leninské teorii. Právě ty jsem chtěl – především v oblasti ekonomické teorie - odhalit. Nakonec se boj mezi „obhájcí socialismu“ a reformátory soustředil na otázku, zda systém, který ve svých hlavních rysech vznikl jako „socialistický“, musí být tak zachován jenom proto, že kdysi „představoval jediný myslitelný protiklad ke kapitalismu.“

(Dokončení ze s. 6)

Anebo zda již v Marxových analýzách kapitalismu nebyly obsaženy omyly, které vedly k falešným závěrům a socialismus už od začátku vybavily imanentními nemocemi. První stanovisko hájí dogmatikové, druhé je mou hypotézou.“ (O. Šik, *Jarní probuzení - iluze a skutečnost, MF Praha 1990, kap. IV. Okupace a migrace, č. 6. Zrození „Třetí cesty“*, s. 245)

Nejen to, „Všichni komunističtí intelektuálové, kteří v socialistických zemích poznali chybnost marxistickoleninského učení, začali základní sloupy tohoto učení kritizovat a navrhnout základní reformu celého systému ... Jen tam, kde se reformátorům podařilo mocenské poměry tak základně změnit, že dogmatici a stalinisté nemohli použít ozbrojenou moc proti nim (? – Z. K.), vznikly politické předpoklady pro základní změnu systému či překonání společenského vývoje na základě marxistickoleninských dogmat ... v Československu reformátoři, kteří vzešli z komunistické strany, vytvořili základní předpoklady pro to, aby se celý systém zásadně změnil. Zde došlo nejen k poznání chybnosti marxistické ekonomické teorie, ale i marxistickoleninských politických představ ... reformátoři poznali, že politický systém jedné strany znemožňuje, aby obyvatelstvo skutečně kontrolovalo činnost strany, takže se udržuje faktický diktát monopolistického stranického aparátu nad lidem. Z tohoto poznatku vzešel i reformní cíl vytvořit opět svobodné, pluralistické, demokratické podmínky. Šlo nejen o politické cíle reformátorů, ale mnozí z nich, např. František Kriegel jako tehdejší předseda Národní fronty i já sám jako vládní činitel (místopředseda vlády ČSSR – Z. K.) jsme již podnikli první kroky v tomto směru ... Jádrem reformní komise chtělo už v 60. letech odstranit marxistickoleninský „socialismus“, protože jsme si už tehdy uvědomovali nejenom nutnost tržního mechanismu, ale i politické demokracie...“ Jasněji řečeno: kapitalismu! (Tamtéž, s. 272, 273, 284).

A ještě jedno vskutku upřímné Šikovo přiznání: „Přestože jsem se zřekl komunistické ideologie a všemi mně dostupnými možnostmi bojoval a bojuji za osvobození lidu od komunistických režimů, neznamená to, že by pro mne existovala jediná alternativa k tomuto systému, totiž kapitalistický hospodářský a politický systém.“ Tedy přeci jen zde zbývá jakási naděje na tzv. třetí cestu?! Tolik několik podstatných a upřímných slov jednoho z nejpřednějších a nejvýznamnějších protagonistů onoho tzv. pražského jara, deklarovaného falešně jako úsilí o „socialismus s lidskou tvář“.

2. Tzv. pražské jaro a militantní Ivan Sviták¹⁾

Jednou z výrazných, tehdy antikomunistických, kontrarevolučních a velice aktivních osobností

„pražského jara“, byl bezesporu filosof, publicista a politický aktivista, bývalý sociální demokrat a poté, od r. 1948 do r. 1964 člen KSČ, Ivan Sviták. K jeho nejznámějším publicistickým produktům útočícím na KSČ a socialismus u nás, o kterých je podle mého názoru třeba něco vědět, které byly zahrnuty do jeho, poměrně rozsáhlého sborníku o 300 stranách: „Kulatý čtverec, dialektika demokratizace 1968 -1969“. Naše vojsko 1990, patří mj. následující stať, v nichž vyzývá k zásadní změně režimu - socialismu:

a) Odkud s kým a kam (Anketa Literárních listů, 1. 3. 1968), viz uvedená publikace s. 16:

„Od totalitní diktatury k otevřené společnosti, k likvidaci mocenského monopolu a k účinné kontrole mocenské elity svobodným tiskem a veřejným míněním. Od byrokratického řízení společnosti kultury „hrdlořezy oficiální linie“ (Wright Mills) k uplatňování základních lidských práv alespoň v rozsahu buržoazně demokratického Československa. S dělnickým hnutím bez jeho aparátů, se středními vrstvami bez skupin ochotných kolaborantů a s inteligencí v čele. Intelektuálové této země musí vznést nárok na vedení otevřené socialistické společnosti k demokracii a humanismu, nemá-li se stát restituce redakce literárního časopisu další stránkou v iracionální komice dialektiky zvůle a moci.“

b) Důsledky slov (Literární listy, červenec 1968, Kulatý čtverec ..., s. 103, 106): „V nově otevřené hře stojí komunistická strana před rozhodujícím dilematem: chce získat milióny pro svou perspektivu demokratického socialismu, nebo chce udržet 100 000 lidí ve funkcích? ... Dnes je zřejmé, že této stát řídili myšlenkoví a političtí invalidé a že více než polovina je na svých místech v parlamentě, Národní frontě, v ústředních orgánech komunistické strany i ve státním aparátu. Poslední období otevřelo novou perspektivu ... Ovšem znamená to kandidovat lidi nového typu, které budou moci volit s dobrým svědomím i nestranní ... A nejsou-li noví lidé v politice zkušeni, neví, ani kdyby chtěli, nejsou při své inteligenci schopni udělat tolik hrubých chyb, kolik jich udělali profesionální politici minulé éry.“

c) Vaše nynější krize (Přednáška v Klubu angažovaných nestranníků, 18. 4. 1968. Student, 30. 4. 1968) viz Ivan Sviták, Kulatý čtverec ..., s. 53-54: Zde je mj. uvedeno: „1. Čas je mimo svou dráhu, mimo svůj řád. Každý z nás je v situaci Hamleta, jemuž osud ukládá, aby napravil křivdu ... bez ohledu na následky, musíme jednat i my.“ ... „10. Norbert Wiener se jednou snažil exaktně zjistit, proč nepatrné zvířátko, velké jako jezevčík (mungo), vítězí nad hady mnohonásobně silnějšími. Podrobně sledoval záznamy zápasů na filmovém pásu a zjistil, že mungo vítězí proto, že má řádově vyšší typ signální soustavy, než hadi, že v boji neustále manévruje, ustupuje a zaútočí v jediné situaci. Pak zaútočí smrtelně na zranitelné místo

hada a využije tak výhod své krátké reakční doby, své „inteligence“. Máme (KAN, protikomunistická opozice – Z. K.) dobrou signální soustavu, dovedeme ustupovat před hadem diktatury a zatím jsme nic neprohráli.“

Když se po vítězné kontrarevoluci a započátém procesu obnovy kapitalismu do Československa vrátil (v březnu 1990), stanul na straně obnovené ČSSD, se kterou se však nakonec rozešel. **Historicky, jevoře vzato, opět přešel na stranu komunistů. Jevově říkám proto, že KSČM byla již zcela jinou stranou,** kdy navíc její vedení a další funkcionáři stáli na straně „revoluce“, přesněji řečeno kontrarevoluce, což se promítlo i do jejich ustavujících dokumentů. **Zřekla se ideologie marxismu-leninismu a přihlásila se k idejím Socialistické internacionály, k demokratickému socialismu, přešla na pozici sociáldemokratismu atd. Tedy na ideově-politické pozice niterně, bytostně vlastní I. Svitákovi.** Vlastně došlo k tomu, co si v éře tzv. pražského jara přál a oč usiloval. Za razantní pomoci sovětských soudruhů s „novým myšlením“ a politikou „perestrojky“, i s vlastním sebepřičiněním KSČ, splnila tato strana Svitákovy „vize“ – zmizela ze scény se svým komunistickým programovým zaměřením i se svou avantgardní úlohou. A nová strana – KSČM, ač zpočátku ve své většině se starými lidmi, komunisty, při zachování názvu komunistická, se stala stranou nekomunistickou, stranou plně respektující buržoazní ekonomický a politický systém, v němž pevně zakotvila.

Nebylo proto náhodné, že byl Sviták v roce 1992 ve volbách do Sněmovny lidu FS, zvolen za **Levý blok, tedy koalici KSČM a Demokratické levice ČSFR,** a stanul v jeho vedení. Ve FS setrval do zániku ČSFR v prosinci 1992.

III. Pravicovní intelektuálové, spisovatelé a chtivost po moci v roce 1968

Přeci jen se musím ještě vrátit k úloze spisovatelů a filosofů při nástupu procesů označených jako tzv. pražské jaro, na což jsem upozorňoval již před pěti lety v textu referátu 16. 4. 2013, O podstatě pražského jara a jeho interpretacích (k 45. výročí) – publikováno na www.komsomol.cz, 4. 11. 2013.

Jak ukázala společensko-politická praxe, tedy sám život, nástup negativisticky kritických sil, fakticky sil protisocialistických, se demonstrativně projevil již na „kafkovské konferenci“ (v Liblicích) v květnu 1963 a zvláště pak na IV. sjezdu čs. spisovatelů z konce června r. 1967. Tedy pár měsíců před jednáním plén ÚV KSČ z konce října a prosince 1967 a „legendárním“ lednovým plénem 1968.

Skrýtým smyslem „kafkovské konference“ bylo otevřít cestu kontrarevoluci v československé kultuře, a to „smazáním hranice“ mezi revizionisty a marxisty, vtažením marxistů do tenat revizionismu a buržoazního liberalismu. Proto se jí zúčastnily

takové „hvězdy“ mezinárodního revizionismu jako E. Fischer a R. Garaudy. Za pomoci falešné interpretace Marxovy teorie zdůvodňovali narůstání odcizení i za socialismu. Kafku považovali za nejpřednějšího aktuálního myslitele. Nejen oni, ale i J. - P. Sartre a jejich stoupenci u nás (E. Goldstücker, I. Sviták ad.) prezentovali dílo F. Kafky jako „univerzální literaturu“ (při nevyloveném přání, že západní kultura pohltí onu východní, socialistickou kulturu, jak se to nakonec o dvacet let později vítězné kontrarevoluci podařilo!). Slovy již vzpomenutého I. Svitáka: „Kafka však není dokumentem minulosti, je to tragický dokument situace člověka naší doby (tedy i budování socialismu – Z. K.) a ve svých nejhlubších vrstvách je filosoficko-literárním obrazem situace člověka vůbec, antropologických základů existence; Kafka je básník budoucnosti.“ (*Liblická konference 1963, Franz Kafka, NČSAV, Praha 1963, s. 95*)

Na Istitivě vedenou „kritiku“ socialismu navázal otevřeněji **IV. sjezd Svazu Československých spisovatelů** (SČSS) z konce června r. 1967. Otázky literatury zde byly „smeteny ze stolu“ a tribuny sjezdu **bylo využito pro proklamace politických cílů, k bezohledné kritice socialismu.** Šlo o úder proti KSČ načasovaný k 50. výročí Říjnové revoluce. Plán na zneužití sjezdu byl vypracován skupinou soustředěnou kolem Literárních novin /LN/ (A. J. Liehm, L. Vaculík, v pozadí P. Tigríd atd.), jejímž hlavním ideologem a hlavou přípravy sjezdu byl antikomunista prof. V. Černý. Byly rozděleny úlohy, počet řečníků, sled jejich vystoupení. **Kohout s Lustigem** zaútočili proti zahraniční politice nejen KSČ, ale i KSSS a SSSR ve vztahu ke krizi na Středním východě (rozpoutání tzv. šestidenní izraelsko-arabské války Izraelem, který byl i vládou ČSSR označen za agresora). **Klimentiev a Havel** kritizovali socialismus za nedemokratičnost. **Klíma** měl na starost zrušení cenzury. **Liehm** napadl kulturní politiku strany a státu. **Procházka** odmítl rasismus a antisemitismus. **Goldstücker se Šotolou** žádali zrovnoprávnění kultury a politiky. **Vaculík** vedl monolog na téma – občan a moc a obvinil období budování socialismu, neboť prý „za dvacet let nebyla u nás vyřešena žádná lidská otázka“ atd. K odhalení uvedeného plánu, jak má probíhat jednání IV. sjezdu SČSS, později přispěl sám A. J. Liehm, který v Literárních listech na jaře 1968 přiznal: „Byla to tvrdá, mravenčí práce ...“ (*R. Černý, Jak se dělá kontrarevoluce, Nakladatelství Svoboda, Praha 1970, s. 54-55, 74*)

Takovouto práci následně a naplno odváděli tito pravicovní, fakticky antisocialističtí intelektuálové a umělci i v procesu onoho tzv. pražského jara, kterému tak významně pomohli „na nohy“. Oháněli se přitom elitářsky tím, že oni jsou „svědomím národa“, že

vlastně především oni jsou „při své inteligenci“ schopni vést národ, řídit stát. Za jejich „vlastenčením“, nacionalismem a antisovětismem, jenž explodoval před jednáními v Čierné nad Tisou a v Bratislavě a zejména pak při a po vstupu vojsk našich spojenců z Varšavské smlouvy, nestál „láskyplný vztah“ k naší socialistické vlasti, k českému a slovenskému národu. Z politického, ideologického hlediska byl mnohým těmto lidem vlastní kosmopolitismus, který původně představoval světobčanství. V současné buržoazní ideologii jde o teorie hlásající lhostejný poměr k zájmům své vlasti, k národním tradicím, národní kultuře a národní samostatnosti a svrchovanosti.

Je tedy druhou stránkou, druhým pólem buržoazního nacionalismu, nástrojem imperialistických států v jejich snaze po světové nadvládě a podmanění si menších a méně vyvinutých národů. Jde o stavění buržoazních, kořistnických zájmů nadevše. Kosmopolitismus se stal vhodným prostředkem k zastření prodejnosti buržoazie a jejího odhodlání zradit národní zájmy. V našich poměrech protisovětský nacionalismus měl a má svůj základ v kosmopolitismu, v evropanství, v obdivu k Západu. V anketě Literárních listů (1. 3. 1968) „Odkud – S kým – A kam“ to vyjádřil jejich redaktor J. R. Pick slovy: „Daleko od Moskvy!“ a A. Klimentiev: „Svobodné volby“. „Parlament a opozicí“. „Neutralitu“. Kundera: „Zpět do Evropy“. Pod zakrývaným praporem kosmopolitismu se mělo uskutečnit odstranění socialismu. O to především šlo, jak to prokázali v roce 1989.

Zdeněk Košťál

¹⁾ **Ivan Sviták**, filosof, politolog, eseista a publicista. V letech 1945–1948 působil jako člen ústřední komise mládeže při Čs. sociální demokracii. V roce 1949 získal titul doktor filosofie a od roku 1949 do r. 1953 přednášel dějiny filosofie na Vysoké škole politických a hospodářských věd; 1948 přešel do KSČ. 1954–64 vědecký pracovník Filosofického ústavu ČSAV. Od 1956 vystupoval ostře kriticky proti marxistickému „dogmatismu“; 1964 vyloučen z KSČ a propuštěn z ČSAV, kdy do r. 1965–68 pracoval ve Filmovém ústavu v Praze. Na jaře 1968 se stal mluvčím radikální intelektuální opozice proti komunistickému režimu a ideologem Klubu angažovaných nestranníků (KAN); v létě 1968 navázal spolupráci s přípravným výborem ČSSD, jehož úsilí podpořil publicisticky v časopise *Student* i svým podpisem pod manifestem kulturních osobností, otištěným 4. 7. 1968 v *Literárních listech*. V srpnu 1968 odešel do exilu; 1968–69 díky Zb. Brzezinskému se stal vědeckým pracovníkem na Kolumbijské univerzitě v New Yorku, 1970–89 byl profesorem filosofie na Kalifornské státní univerzitě v Chicou. V březnu 1990 se vrátil do Československa a opět do r. 1992 pracoval ve FÚ ČSAV.

Prohlášení OV KSČM Brno—venkov ke hlasování poslanců KSČM 22. 8. 2018

„Poslanecká sněmovna prohlašuje, že **vtrhnutí vojsk pěti států Varšavské smlouvy v srpnu 1968 do Československa bylo aktem invaze a následně okupace a bylo v rozporu s mezinárodním právem.**“

Prohlášení OV KSČM Brno-venkov k hlasování 18. schůze, 22. srpna 2018

Antikomunistická propaganda zneužívá událost 21. srpna 1968 k šíření nenávisti vůči komunistům a překrucuje historii.

Členové OV KSČM Brno venkov se znepokojením přijali informaci o způsobu hlasování členů parlamentního klubu KSČM.

Zdržení se hlasování v této věci považujeme za chování nehodné komunisty.

Zároveň odsuzujeme vyjádření podpory tomuto **antikomunistickému návrhu** ze strany poslanců s. Jiřího Dolejše, s. Leo Luzara, s. Vladimíra Konička.

S přístupem poslanců KSČM k tomuto hlasování se neztotožňujeme.

KOMUNISTICKÁ STRANA ČECH A MORAVY
OV Praha 1, Praha 6, Praha-východ, Praha-západ, Beroun, Domažlice, Klatovy, Mladá Boleslav, Plzeň-sever, Příbram, Rokycany, Trutnov, MěV Jirkov a KPI Olomouc spolu s KSČ a KSM

POZVÁNKA

na 44. pražskou teoreticko-politickou konferenci - s mezinárodní účastí -

na téma

„K problematice teorie, programu, strategie a taktiky v komunistickém hnutí“

v sobotu 3. listopadu 2018 od 9 hodin

ve velkém sále ÚV KSČM č. 76, I. patro, Politických vězňů 9, Praha 1

Zločiny kapitalismu

H-System - příklad klasického fungování kapitalismu

Reportér Adam Junek 20. 8. napsal o kauze na Zprávy Seznamu: „Projekt zkrachovalého snu o levném bydlení s názvem H-System není jen příběhem zničených životů podvedených klientů, kteří přišli o celoživotní úspory. Od počátku jej také provázely podivné finanční toky, v nichž nenávratně zmizely dvě miliardy korun od tisícovky klientů toužících po bydlení a bank, které daly úvěry projektům Petra Smetky.

Část z nich odpulula do skořápkových firem a to se děje i v rámci dělení peněz v konkurzu. Asi se již nikdy nedovíme, kde přesně peníze z H-Systemu vlastně zmizely. Problém je, že lidé z vedení H-Systemu už tehdy uměli využívat skořápkových firem a offshorových destinací. A peníze prostě někam odpluly. Policie to nikdy nedošetřila. A vzhledem k tomu, že jde o takto staré operace, nepůjde to dohledat třeba ani v rejstřících kyperských či jiných daňových rájů.“

ij

Najdete na www.kldialog.cz

V elektronické verzi našeho listu budeme publikovat kromě všech příspěvků v tištěném vydání článek Prokopa Hakena o 20. antikapitalistickém kempu, který pořádala 16. – 19. srpna v jižních Čechách Levá perspektiva společně s Komunistickým svazem mládeže. Antikapitalistické kempy se po 20 let snaží o posílení protikapitalistického hnutí kombinací vzdělávání a rekreace. Nynější ročník se v oblasti domácí politiky věnoval tématům jako jsou stav levicového hnutí, bydlení, komunální politika a národnostní otázky v prostoru bývalého Československa a jeho následnických států, kterou diskutoval v souvislosti se 100. výročí vzniku ČR. Diskutována byla i řada zahraničních témat, mezi ně situace na Krymu, v Palestině, Korejské lidové demokratické republice, Německu (se zaměřením na nám jazykově a kulturně blízkou pozvolna zanikající národnostní menšinu Lužických Srbů) a také v Polsku, odkud přijeli hosté z organizace „Vláda rad“. Mezi českými přednášejícími nechyběli Josef Skála, Marta Semelová či Jaromír Koblíček. Na celkovou bezpečnostní situaci a úlohu NATO se zaměřil Karel Růžička z Alternativy zdola.

Stat' **Krise podle receptu globalistů** přeložená z moskevské Pravdy je věnována nové knize předsedy KS Ruské federace Gennadije Zjuganov „Rusko na mušce globalismu“. Hlavní nebezpečí globalizačního procesu autor vidí v tom, že je stále důraznější a drzeji ovládan Spojenými státy. Problémem pro Rusko je rozpor mezi zahraniční politikou zaměřenou na obhajobu národních zájmů a mezi vnitřní sociálně ekonomickou politikou, která se 27 let vyvíjí podle receptů nadnárodního kapitálu a ideologie surovinového přívěsku.

„Naděje ruského lidu, které vznikly na počátku tisíciletí (miněn nástup Putina), dosud přetrvávají, a to i nyní, kdy byl opakovaně oklamán. Vláda v mnoha směrech přitvrdila kurz likvidace posledních záruk sociální ochrany obyvatelstva. Po prezidentských volbách v březnu 2018 došlo k dalšímu vyostření rozporů“, připomíná Zjuganov. Zdůrazňuje mimo jiné nebezpečí protilidové důchodové reformy.

Katastrofální situaci na Ukrajině se věnuje **prohlášení českých třídních odborů OS ČMS k vraždě hlavy Doněcké lidové republiky, velitele Zacharčenko**. 31. srpna 2018 v kavárně Separ v centru Doněcka v důsledku mohutného výbuchu zahynul nejvyšší státní představitel DLR Alexandr Zacharčenko. Zraněn byl místopředseda Rady ministrů DLR Alexandr Timofejev.

Alexandr Zacharčenko byl váženým a oblíbeným představitelem jak v DLR, tak v Luganské lidové republice a v Rusku. Vážili si jej i mnozí lidé v dalších zemích, hlavně antifašisté a levicové smýšlející občané. Alexandr Zacharčenko stál od roku 2014 pevně v čele lidu DLR proti ukrajinské agresi, proti ukrajinským

fašistům-banderovcům, za svobodu lidu Donbasu, za práva ruskojazyčných obyvatel Donbasu. Pod jeho vedením se i za složitých politických a ekonomických podmínek jeho země rozvíjela. Byl přesvědčen, že spravedlivá věc lidu Donbasu zvítězí a fašismus na Ukrajině bude poražen.

Redakce komunistického listu „Dialog“ se připojuje k odsouzení podle vraždy Alexandra Zacharčenko, kterou má na svědomí ukrajinská vláda, parlament a prezident, kteří nechávají svobodně řádit ve své zemi neonacistické prapory Azov, Ajdar a podobně. Jak se již dříve zmínil Alexandr Zacharčenko, ukrajinská armáda se neodvažuje bojovat tváří v tvář s armádou DLR, protože ví, že by neměla žádnou šanci, ale uchyluje se k podlým vraždám na území DLR i LLR, které páchají za odměnu ukrajinskí diverzanti.

Odhalení „pamětních“ desek hanobících památku osvoboditelů Prahy maršála I. S. Koněva na jeho památníku v Praze, které proběhlo dne 21. srpna, ostře kritizuje projev tehdejšího zastupitele hl. m. Prahy a městské části Praha 6 Ivana Hružy, který mj. uvedl: „Skupinky naplněné nenávistí usilují o vymístění tohoto pomníku a sochy maršála Koněva z veřejného prostoru Prahy, neboť obyvatelům dosud připomíná to, co má být podle nich zapomenuto.“

Stavět na tom, že pamětníci vymírají a přerušovat dějiny je neslušné a vůči osvoboditelům od nacistické okupace nemravné.“

Na nově odhalených „pamětních“ deskách, nahrazujících původní z r. 1980, nalezneme kromě zmínky o Koněvově „řízení potlačení maďarského povstání na podzim 1956“ a „podílu na výstavbě Berlínské zdi v r. 1961“ také historicky nepodložený text, že maršál Koněv „v r. 1968 osobně zaštil zpravodajský průzkum před vpádem vojsk Varšavské smlouvy do Československa“, ačkoli i podle buržoazních zdrojů byl od r. 1962 ve výslužbě.

Ivan Hružka výstižně podotkl, že „samosprávy v Praze u jiných pomníků a soch umísťovat doplňující následné informace nehodlají a audity životopisů nepřipravují. Mám důvod být přesvědčen, že v daném případě jde o cílenou snahu přepisovat dějiny. V rámci tohoto záměru je po mnoho let veřejnosti předkládána verze, že Prahu mohla osvobodit armáda USA, dnes upravená tvrzením, že Prahu osvobodili vlasovci společně s povstalci.“

Ve statí **Poučení z bojů řeckých komunistů** člen politbyra ÚV Komunistické strany Řecka Giorgos Marinos mapuje zkušenosti strany ve volební aréně a poučení, jež si vzala z účasti na parlamentní politice. S politikou KSČM ostře kontrastují závěry, ke kterým dospěli řečtí komunisté, např. „odmítnutí účasti v buržoazních vládách nebo jejich podpory a zajištění, aby strana nevstoupila pod prapor složek buržoazní třídy“ a „rezolutní, nekompromisní boj proti oportunistu, jenž je nositelem pronikání buržoazní

Španělsko s novou vládou

Nová španělská vláda premiéra Pedra Sáncheze má za sebou svých sto dnů hájení. Jaké jsou hlavní starosti Španělska? Jak si s jejich řešením socialisté poradí? Starost první. Co mohou Španěle od nové vlády očekávat? Potřetí od smrti Franka je v sídle předsedy vlády představitel socialistů, strany PSOE. Zatímco předchůdci, Felipe González a Rodríguez Zapatero vstoupili do Moncloa předními dveřmi jako vítězové voleb, současný předseda vlády Pedro Sánchez využil příznivé konstelace a svrhnul parlamentním hlasováním o důvěře (1. 6. 2018) lidoveckou vládu Mariana Rajoye. Tu menšinovou vládu, která byla u moci od posledních voleb (červen 2016), díky absenci hlasů právě socialistů. Lidoveckých korupčních i jiných afér se nakupilo tolik, že další setrvání u moci Rajoyovy vlády bylo nadále neúnosné. Rozhodujícím byl rozsudek soudu v korupční aféře Guertel, který uvedl, že se nejednalo o ojedinělý izolovaný případ, ale že si strana vytvořila mechanismus nezákonného financování. Justice tímto výrokem projevila dosud nebyvalou míru nezávislosti, i když následným logickým krokem by mělo být zabavení nakradeného majetku. Navíc zde všichni vědí, že porušení pravidel se trestá žlutým napomenutím a červeným vyloučením. V kopané ano, v politice ne.

Dosud se Sánchezova vláda prezentuje spíše spektakulárními akty než změnami z podstaty. Vláda je genderově většinová v prospěch žen, ministři/ryně skládali přísahu ústavě bez bible a křížifixu na stolku v královském paláci, řeší se „zásadní“ problém, zda vystěhujeme nebo nevystěhujeme ostatky Francisca Franka z Valle de los Caídos... Ani vládní tým Pedra Sáncheze se neobešel bez ostudných afér. Do týdne od slibu rezignoval jeden ministr kvůli odhalení o daňovém dluhu ve výši 200 tisíc euro, o pár týdnů ho následovala ministryně, které zjistili plagiátorství diplomové práce. Další ministr se zpovídá, proč s manželkou založili firmu, která se stala vlastníkem nemovitosti v letovisku Jávea.

První podstatný slib premiéra Sáncheze už je zapomenut. Předčasné volby se konat nebudou. V červnu 2016 skončili socialisté s nejhorším výsledkem postfrankistického období. Menšinová vláda strany opírající se o 85 křesel ve 350členném parlamentu je cokoliv, jen ne silná. Místo voleb byl zveřejněn „průzkum preferencí“, který socialistům po pár týdnech u moci vykázal 20 % náskok před ostatními stranami. Smáli se všichni, zleva i zprava. Přechá-li vláda PSOE do termínu řádných voleb, pak jen proto, že i ostatní síly se potřebují sešikovat a jsou přesvědčeny, že čas hraje pro ně.

Pokud vláda Pedra Sáncheze dokáže přijmout opatření, která zvrátí vývoj, kdy veškerý dopad krize padl na vrstvy pracujících, pak má PSOE šanci svůj mandát stvrdit. Podstatnou je otázka zdrojů pro zajištění trvalé zaměstnanosti, zvýšení mezd, navrácení prostředků do školství a zdravotnictví, posílení středních vrstev. Přesvědčivým argumentem by pro získání voličů bylo i zastavení procesu rostoucí sociální nerovnosti.

Starost druhá, migrační. Nemohlo to dopadnout jinak. Omezila-li se či zcela uzavřela balkánská cesta a Itálie změnila přístup k přijímání migrantů, pak se přirozeně nabízí cesta španělská. Z Andalusie je pohoří Atlas v Maroku na dohled a na Kanárské ostrovy doplouvají bárky s emigranty již po mnoho let. Nyní se každodenní dávka imigrantů počítá ve stovkách, někdy i přes tisíce. Nejprve Sánchez projev ilustroval a přijal ve Valencii loď Aquarius se stovkami uprchlíků, podruhé tutež loď odmítl s tím, že „španělské přístavy nejsou bezpečné“. Poněkud nevhodně použil argument, kterým se zdůvodňuje, proč nejsou ve Středomoří vyloveni emigranti vráceni do Libye. Na to zareagovala katalánská vláda a loď Aquarius s uprchlíky zakotvila v barcelonském přístavu.

Španělsko přivyklé po staletí migraci obyvatel zatím nárůst přílivu uprchlíků zvládá a jedná v Rabatu, Paříži, Berlíně, Bruselu, kde se dá, aby Španělům samotným problém nepřerostl přes hlavu. Starost třetí, katalánská. Od vydání mého textu v prosincovém vydání 2017 KL Dialog na téma katalánské nezávislosti uběhlo téměř tři čtvrtě roku. Mnohé se změnilo. Strategie lidovců jak zažehnat nebezpečí rozkladu monarchie a vytvoření republiky v Katalánsku selhala. Madridská vláda zavedla uplatněním ústavního článku 155 v Katalánsku v říjnu 2017 de facto výjimečný stav. Volby, které následně zorganizovala těsně před vánočními svátky, nedopadly dle očekávání a přání Madridu. Většinu v Generalitat, katalánském parlamentu, opět získaly independistické strany. Předsedou Generalitat se stal Quim Torra, představitel mnohem radikálnějších katalanistů než byl jeho předchůdce Puigdemont. Při uvedení do funkce Torra odmítl v přísaze pasáž o věrnosti králi a španělské ústavě.

Na Puigdemonta a další katalánské politiky/čky, kteří na podzim odešli do emigrace (Belgie, Německo, Norsko, Velká Británie) vydalo Španělsko mezinárodní zatykače pro vzpouru a zneužití veřejných fondů („organizaci nezákonného referenda 1. 10. 2017“). Po té co německá justice odmítla možnost vydání pro obvinění ze vzpoury, Španělsko mezinárodní zatykač stáhlo. To však neznamená, že tyto politici nebudou

zatčeni a stíháni, pokud překročí hranice své domovské vlasti. Jak absurdní situace v druhém desetiletí XXI. století! Navíc katalánský exprezident Puigdemont podal v Belgii žalobu na soudce Llarena, který mezinárodní zatykač vydal. Madridská vláda již zaplatila přes půl milionu euro nejmenované právní kanceláři v Bruselu, která bude soudce Llarena obhajovat.

Další skupina katalánských politiků je uvězněna již více jak rok bez náznaků, že by mělo v dohledné době dojít k soudnímu jednání. Oriol Junqueras, bývalý viceprezident Generalitat, je ve vězení od 2. 10. 2017. Obvinění byla vznesena, sestavení obžaloby se oddaluje a nejspíš bude nejtěžší najít soudce, který bude ochoten se případu ujmout. Postavou, silou osobnosti, britkou inteligencí a řečnickým umem si Oriol Junqueras s Jiřím Dimitrovem nezadá. Kdo však ve Španělsku ví, jak dopadl lipský proces se žháří říšského sněmu?

Jak se ke katalánskému problému, aktuálně konkrétnímu i dějinně obecnému, postaví vláda PSOE vedená Pedrem Sánchezem, ukáží další měsíce. Kroky Quima Torry nevěští pro madridskou vládu nic klidného.

Starost čtvrtá, o budoucnost země. Dvě tradiční strany postfrankistické éry mají nyní v čele nové, mladé tváře. PSOE v čele s premiérem Sánchezem (nar. 1972) a lidovci po korupčním fiasku a svržení vlády si do čela zvolili Pabla Casada (nar. 1981). Pokud dosud politickou scénu ovládali pohrobci Franka a protagonisté transformace osmdesátých let, pak s novou generací mohou přijít i nové náhledy a nová řešení. Mohou a nemusí.

Mainstreamová scéna hovoří o „éře demokracie“ novodobé historie země, počátek které obyčejně situuje k datu úmrtí diktátora Franka (1975). Nová ústava přijatá v roce 1978 je nazývána ústavou přechodu k demokracii, ale žádná další přijata nebyla. Střídání vlád tradičních stran započalo v roce 1983 první vládou Felipeho Gonzálese. Po pětácti letech žádná vláda nenašla dostatek kuráže k modernizaci ústavních poměrů. Proto je dnes ve Španělsku na pořadu dne řešení trojitě krize: hospodářské, politické a územní.

Zásadní změnou je to, že v politické struktuře se objevily nové vlivné subjekty. Na pravém křídle strana Ciudadanos a na levici Unidos Podemos.

Časové lhůty pro regeneraci španělského ústavního systému jsou vyčerpány. Nedojde-li v dohledné budoucnosti, v řádu maximálně měsíců, k provedení zásadních změn (které se socialistům nabízí), pak jsou důsledky pro španělskou parlamentní monarchii dnes nepředvídatelné.

Luboš Motejlek

ideologie do dělnického a komunistického hnutí a může vést až k likvidaci.“

Ruský publicista Nil Nikandrov se v článku **Štvanice na prezidenta Madura pokračuje** zabývá příčinami neúspěšného atentátu na venezuelského socialistického politika, ke kterému došlo 4. srpna. Uzavírá, že „informační válka proti venezuelskému vedení, doprovázena diverzemi v mnoha městech a vesnicích, je v plném rozmachu... Média naznačují, že by mohl intervenovat i Pentagon, pokud by

došlo ve Venezuele k humanitární katastrofě. Tu však připravuje světový imperialismus sám, jako celek. Zatím sankcemi na dodávky potravin a léků. Algoritmus aktivit americké administrativy je jasný: žádná diplomacie, pouze vojenská síla může ukončit revoluci.“

Stat' **Celá řada představitelů reakce a militarismu na smutečním ceremoniálu senátora McCaina** odhaluje falešnost a lícinnost republikánů a demokratů, hlavních politických stran amerického imperialismu. O jejich

Dialog*otázky*odpovědi, komunistický list — číslo 341 - září-říjen 2018, uzávěrka 11. 10. 2018

Roční předplatné včetně poštovného 250,- Kč. Šéfredaktor: Zdeněk Košťál. Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Vyhrazujeme si právo redakční úpravy příspěvků. Vychází zpravidla jako dvouměsíčník.

Přihlášky na předplatné tištěného vydání, reklamace a připomínky k distribuci můžete uplatňovat elektronickou poštou na redakce@kldialog.cz, poštou na adresu *Josef Mráček, Poznánská 437, 181 00 Praha 8* nebo na MT + 420 607 750 816, nejvhodněji přes SMS s přesnou adresou.

Internetové stránky WWW.KLDIALOG.CZ. Registrováno MK ČR 6320; ISSN 1210-454.